

KOMMUNISTISK POLITIK

Mindst 150.000 demonstrerede i London mod Bush's besøg

BUSH VÆLTES PÅ TRAFALGAR SQUARE

Nr. 24

7. årg.

2003

6. december -

19. december

Støttepris 12 kr.

TEMA: UNION, KRIG OG FATTIGDOM

Stemmer alle vegne fra s. 2 ● APK: Udtalelser s. 3 ●

Kommissærer til alle s. 4 ● Svindel med DKs krigsdeltagelse s. 5 ●

Fattigdom i Danmark s. 6 ● Masser af massefyrringer s. 8 ●

Studerende: Aktionsdag 11. december s. 10 ● Velkommen på forsiden s. 11 ●

Dominikansk Republik: En paradiso? s. 12 ● Liv i den globale modstand s. 14 ●

Geneve-aftalen s. 15 ● Magtspillet om Georgien s. 17 ●

I kamp for irakiske quislinge s. 18 ● Debat s. 22 ● Fagbevægelsens Robinson s. 24

Stemmer alle vegne fra

KOMMUNISTISK POLITIK

3 millioner mennesker dør hvert år af aids. Det kunne forhindres. Medicinen til at reducere tallet af døde enormt findes. Hidtil har medicinalselskabernes profitbegær forhindret fattigfolk i Afrika og andre fattige steder i at få den.

Aids er bare en af de sygdomme, som kunne holdes nede, men er blevet til en dræbende epidemi i den fattige del af verden.

'Kampen mod aids' er også blevet en arena, hvor afdankede statsmænd som den tidligere amerikanske præsident Bill Clinton kan pudse et 'progressivt' image af. Clinton har turneret verden rundt, blandt andet til Kina, for at fortælle, at man skal gøre noget ved det.

Billederne af de syge og lidende mennesker – mænd, kvinder og børn, langt fra de imperialistiske lande, der har sygdommen nogenlunde under kontrol – fylder mediernes.

Stemmer alle vegne fra.

Hvert år på den internationale aids-dag tændes nyt håb: Nu er der en ny besluttsomhed – der vil blive gjort noget ved det. De rige lande reagerer. Hvert år har epidemien bredt sig. Hvert år flere døde, flere smittede.

25 millioner mennesker døde af sult sidste år, siger FN. De aids-døde er ikke talt med. Mange mange flere end der dør i imperialismes krige. Dødens høstmaskine mejer år for år stadig flere ned under den nuværende globale orden. Fattigdommen i verden har bredt sig. Målet om at udrydde sult i 2020 vil ikke blive nået.

Det går den modsatte vej: I sidste halvdel af 90'erne er fattigdommen og sulten i verden bare vokset og vokset. Med enkelte lande som undtagelser. I de 21. århundrede har denne tendens taget yderligere fart.

Stemmer alle vegne fra.

Til gengæld er rustningsudgifterne mangedoblede. I sidste uge underskrev George Bush det amerikanske rustningsbudget for 2004. Det satte igen rekord: 401.3 milliarder dollars. Det omfatter ikke 'engangsudgifter' som krigen og besættelsen af Irak og Afghanistan (ca. 150 mia. dollars). De amerikanske rustningsudgifter er dermed større end nogensinde – i absolutte og relative tal – end under Den kolde krig.

I krigsbudgettet, der skal sikre knusende amerikansk militær overlegenhed over alle tænkelige konkurrenter, og muliggøre udkæmpelsen af flere varme krige forskellige steder i verden på én gang, indgår også midler til at udvikle nye atomvåben til brug på slagmarken i nye krige: 'mini-nukes', 'bunker-busters' og hvad de hedder. De findes allerede, og USA var parat til at bruge dem i Irak – 'om nødvendigt' – hvis de ikke allerede blev brugt. Der skal flere af dem. Nye krige vil med sikkerhed se atomvåben brugt – hvis det står til USA.

Bush afsætter 9.1 milliarder dollars til udviklingen af det såkaldte raketskjold – programmet for at vinde enhver krig fra rummet.

Deri indgår også planerne for Thule-basen på Grønland. Det var forventeligt, at Thule-fangerne tabte deres sag ved Højesteret med krav om at få retten til Thule-området tilbage.

Det er eksproprieret – til stjernekrig. De oprindelige beboere er væk.

Stemmer alle vegne fra. Hvad er det egentlig som dræber? Aids? Eller fattigdom? Det er kapitalistisk profithunger, kapitalisme og imperialisme, slet og ret. Raketter i stedet for brød, medicin, social oprustning.

Bertolt Brecht hørte stemmerne fra 'De håbende'. Han kunne kun give ét svar:

*Hvad venter I på?
At de døde begynder at lytte
Og at de umættelige
forærer jer noget!
Ulvene vil føde jer i stedet for at sluge jer!
Af lutter venlighed
vil tigrene bede jer
trække tænderne ud på dem!
Dét venter I på!*

Redaktionen den 3. december 2003

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Ved Sønderport 18
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og fredag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.

År (26 nr.) 300 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 12. december 2003

Støt det irakiske folks modstandskamp

Den ulovlige amerikanske krig mod Irak er forvandlet til en ulovlig besættelse med deltagelse af en 'koalition' af imperialistmagter og amerikanske klientstater – heriblandt Danmark.

Under påskud af 'genopbygning' og 'demokratisering' af Irak er USA og besættelsesmagterne i færd med – i strid med folkeretten – at røve den irakiske nations værdier: privatisere olien og de øvrige ressourcer til fortrinsvis amerikanske monopoler. A.P.Møller-Mærsk hører til de store profitører.

Men tingene er ikke forløbet som de ny kolonimagter havde forestillet sig. USA blev ikke hilst som befrier, men som besættelse. Det irakiske folk har indledt en omfattende og væbnet modstandskamp mod besættelsesmagten.

Denne kamp er både retfærdig og legitim – i overensstemmelse med folkeretten, som anerkender folkenes ret til med våben i hånd at drive okkupanter ud.

Den irakiske modstandskamp retter sig mod USA, mod dens allierede og mod irakiske kollaboratører som det amerikanske indsatte og amerikansk kontrollerede regeringsråd af quislinge.

Den er en fortsættelse af det irakiske folks historiske kamp for et frit og selvstændigt Irak.

Modstandskampen er en alvorlig hindring for at USA kan gennemføre koloniseringsplanerne. Dens omfang og intensitet har tvunget USA til at skifte taktik og afsløret dets virkelige hensigter. Men ikke bare det: Den har også – i det mindste midlertidigt – bremset USA's planer for at starte ny krig mod f.eks. Iran, Syrien eller Nordkorea og binder amerikansk militær i en situation, som minder om Vietnam.

USA stræber efter verdensherredømme og er gået i offensiven for at sikre sig strategisk kontrol over det olierige Mellemøsten, Kaukasus og Centralasien. Den irakiske modstand opmuntrer den folkelige modstand mod imperialismen overalt.

Den er samtidig en direkte støtte til det palæstinensiske folks kamp mod den israelske besættelsesmagt, som samarbejder intimt med USA. Den bidrager til at bremse Sharon-regeringens forbryderiske bestræbelser for permanent besættelse og etnisk udrensning.

Det er ikke lykkedes USA og dens allierede at stoppe den internationale antikrigsbevægelse. Den er en væsentlig politisk faktor, som svækker den imperialistiske krigskoalition.

USA's krig mod terror og de konkrete krige har ført til rekordstore rustningsbudgetter. Også Fogh-regeringen går oprustningens vej. Den betales med sociale nedskæringer og øget udbytning af de arbejdende.

Vi bekæmper USA-imperialismens planer for verdensherredømme i den såkaldte terrorkrigs navn. Vi kræver øjeblikkeligt stop for besættelserne af Irak, Palæstina og Afghanistan og besættelsesmagternes øjeblikkelige tilbagetrækning.

Nej til dansk deltagelse i krig og besættelse! Danske tropper ud af Irak og Afghanistan!

Stop Fogh og hans krigsforbryderregering!

ArbejderPartiet Kommunisterne
Centralkomiteen 1. december 2003

Falsk 'kommunistisk samling'

De selvudnævnte kommunistpartier KPId, DKP-ml og DKP forhandler om sammenslutning i et parti. En konkret sammenlægning af KPId og DKP-ml synes at være på vej i 2004.

APK konstaterer, at dette ikke vil føre til en styrkelse af kommunismen i Danmark, men til et nyt revisionistisk parti, som hverken vil tjene kampen for et socialistisk Danmark under arbejderklassens herredømme eller kampen til forsvar for arbejderklassens og det store flertals interesser i dagsskampen.

Grundlaget for sammenslutningen er det såkaldte 'anti-monopolistiske demokrati', en sammenhængende reformistisk strategi og taktik, som udvikledes af den sovjetiske revisionisme efter SUKPs 20. kongres i 1956 som et opgør med marxismen-leninismen. Dens anvendelse førte til katastrofen i Chile i 1973 – men den blev alligevel programgrundlag for DKP i Danmark i 1976.

De tre partier har alle tilsluttet sig denne falske kommunistiske platform, som historisk har spillet fallit. For DKP-mls vedkommende markerer det partiets endelige overgang til sovjetrevisionistiske positioner – og dets opgør med partiets revolutionære fortid, idet det blev stiftet og opbygget netop i kamp mod revisionismen. Det er resultatet af kuppet mod partiet i 1997, der førte til dets splittelse og degeneration.

APK erklærer, at det fortsætter kampen mod den moderne revisionisme i Danmark og dets repræsentanter, for at opbygge et stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund og sikre virkelig enhed blandt de kommunistiske og revolutionære kræfter.

ArbejderPartiet Kommunisterne
Centralkomiteen 1. december 2003

'Kommissærer til alle' - et demokratisk illusionsnummer

- Napoli har ikke ændret kursen for en EU-stat med større indflydelse til de store lande, udtaler Ditte Staun fra Folkebevægelsen mod EU.

EU's udenrigsministre har sidste weekend overstået to dages møde i Napoli kun 14 dage før, at regeringsforhandlingerne om EU-konventets forslag til EU-grundlov efter planen skal afsluttes. Man er endnu langt fra enighed på mange afgørende områder.

- Udenrigsminister Per Stig Møller fremhæver, at der tegner sig et flertal for, at alle lande får EU-kommissær med stemmeret, hvilket EU-konventet ikke mente, at alle skulle have. Men dette ændrer ikke ved den grundlæggende tendens i udkastet til, at de store lande får betydeligt større indflydelse end hidtil, samt at store og afgørende politikområder fremover skal afgøres ved flertal mod enstemmighed som hidtil. Der er tale om et demokratisk illu-

Ditte Staun

sionsnummer, siger Ditte Staun, talsperson og en af spidskandidaterne for Folkebevægelsen mod EU.

- Når der på mange områder endnu ikke er opnået enighed i forhandlingerne, så kan det bl.a. skyldes, at EU-konventets forslag er så vidtgående, at nogle landes regeringer måske er

bekymret for befolkningernes utilfredshed.

For eksempel viste en europæisk Gallup-undersøgelse i juli, at Finlands befolkning var den befolkning i EU, som er mest kritisk over for forslaget om én præsident for Unionen. 72 pct. var uenige i dette, hvilket har betydet meget for den politiske debat i Finland. Og endelig tegner der sig jo langt flere folkeafstemninger om denne traktat, end nogen tidligere EU-traktat har været udsat for. Den er så vidtgående, at alle lande med respekt for demokrati burde have folkeafstemning.

Er de danske undtagelser sikret?

Danmark får de fire forbehold ført med over i den nye EU-forfatning, hed det i den danske presse efter udenrigsministermødet.

- 'Sagen om de danske protokoller (forbeholdene, red.) betragter vi som afsluttet,' sagde udenrigsminister Per

Havnearbejderne sejrede

Havnearbejdernes omfattende strejker tvang EU-kommissionens forslag om løndumping i knæ

EU-kommissionen forsøgte sig med et direktiv om bekvemmelighedshavne, der ville tillade søfolk at laste og losse. Da en stor del af verdens flåde i dag sejler under bekvemmelighedsflag, aflønnes søfolkene med absolutte minimumslønninger, hvilket med sikkerhed ville betyde, at de europæiske havnearbejderes arbejdspladser over en årrække ville være undermineret.

Havnearbejderne har gennem de seneste måneder iværksat adskillige strejker, der har haft stor virkning på produktivitet og myndigheder. EU-parlamentet så sig for nylig nødsaget til at forkaste kommissionens direktiv. Det skete med et meget lille flertal, 229 kontra 209. Den snævre margen understreger nødvendigheden af fortsat kamp, da kommissionen næppe opgiver

deres hensigter:

- Tillykke med sejren, udtaler Ole Krarup fra Folkebevægelsen mod EU, men advarer samtidig om, at EU-kommissionen tidligere ikke har villet acceptere nederlag

- Det er et nederlag for EU-Kommissionen og de snæversynede rederiers lobbyister, som står bag forslaget. De tog ganske enkelt ikke hensyn til almindelige menneskers rimelige interesser og krav.

Det er en sejr for en faglig konflikt, der har sat sig op imod og trodset EU-systemet, siger Ole Krarup, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

- Forsøg på at undergrave havnear-

Protesterende havnearbejder, Rotterdam

bejdernes løn- og arbejdsforhold på denne måde vil ikke se dagens lys i den nærmeste fremtid. Men afstemningen viser samtidigt, at der fortsat er stærke kræfter i EU, som ønsker indholdet af dette direktiv realiseret. Tidligere har

Stig Møller (K).

Men er forbeholdene der i virkeligheden endnu, hvis det bliver et ja til forfatningen?

Ditte Staun havde følgende kommentar til Anders Fogh Rasmussens manøvrer op til topmødet i forhold til Romano Prodi og Silvio Berlusconi for at få en protokol om de danske undtagelser samt en tillægserklæring om muligheden for at partere den retlige undtagelse, som nu er ført igennem:

- Statsministeren fortsætter sit spil for galleriet, hvor han vil alliere sig med både Berlusconi og SF's formand for at få et ja ved den kommende folkeafstemning om EU-grundloven. Fogh Rasmussens indsats for denne protokol er som rævens indsats for at vogte gæs. Hans erklærede mål er helt åbenlyst at afskaffe undtagelserne.

- Skal Danmark tilslutte sig EU-grundloven, så kan vi reelt ikke opretholde undtagelserne, sådan som det danske Udenrigsministeriets jurister allerede konkluderede i et notat i august. Det er den virkelighed, som allerede har fået EU's øverste administrator, kommissionsformand Prodi, til at sige fra over for undtagelsernes fortsættelse.

kommissionen ikke accepteret nederlag, så sejren er ikke sikret 100 pct. for havnearbejderne. De bliver nødt til at fortsætte arbejdet mod EU-lovgivning.

- Det er en glædens dag for havnearbejderne. Men det har ikke været uden kamp, siger Knud Hansen, der er forretningsfører i SiD's transportgruppe med ansvar for havneområdet.

- Det forsøg, der har været fra rederi-kredse på at "liberalisere" havnene, er mislykkedes, i hvert fald i nogle år frem. Og vores kamp har ikke drejet sig om et monopol på havnearbejdet, som vi har fået skyld for. Det har i høj grad handlet om de sikkerhedsmæssige konsekvenser for arbejdet i havnene, siger han og bemærker, at danske arbejdsgivere har forholdt sig meget passive i sagen.

Dermed er en mere end to år lang kamp, som er ført af de europæiske og danske havnearbejdere med fortsatte strejker, aktioner og protester, kronet med en i al fald foreløbig sejr.

**Udenrigsministeriets
Folkeretskontor opstillede
oprindeligt 5
minimumsbetingelser for
dansk krigsdeltagelse. Da
Fogh besluttede sig for krig,
forsvandt de.**

At stats- og udenrigsministeren løj for folketing og befolkning, da de sendte Danmark i krig, er veldokumenteret. Nu viser gennemgangen af en række regeringsnotater, udarbejdet af jurister i udenrigsministeriet, at juristerne fiflede med grundlaget for krigsdeltagelse. Oprindeligt opstillede man fem minimumsbetingelser dansk deltagelse. De forsvandt – og pludselig blev en FN-resolution fra den første Golf-krig om Kuwait det 'folkeretslige grundlag' for Danmarks krig.

Det er Dagbladet Information, der har offentliggjort en række notater, som viser, hvordan udenrigsministeriets jurister fiflede med krigsbegrundelserne.

Journalisten Charlotte Ågård har for-tjenstfuldt har gravet sagen frem. Hun sammenfatter forløbet således:

"I det første notat fra den 14. februar 2003 opregner Udenrigsministerens Folkeretskontor fem minimumsbetingelser, som efter kontorets vurdering skal være opfyldt, for at Danmark kan gå i krig uden et nyt FN-mandat.

Men i de notater, der bliver udarbejdet den 16. 17. og 18. marts, umiddelbart før krigsudbruddet, er alle fem betingelser væk.

Den fem forsvundne betingelser var: Omfanget af en militær aktion mod Irak skal stå i et rimeligt forhold til Iraks resolutionsbrud, dvs. at det såkaldte proportionalitetsprincip skal være overholdt.

Man skal kunne påvise et objektivt brud på den seneste Irak-resolution 1441.

Irak skal have mulighed for at rette sig.

FN's Sikkerhedsråd skal som mini-

mum give sit stiltiende samtykke til en militær aktion.

Ingen permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet må nedlægge veto.

Betingelserne forsvandt i de dage, hvor statsminister Anders Fogh Rasmussen besluttede sig for, at Danmark skulle deltage i krigen, selv om der ikke forelå en ny beslutning fra FN's Sikkerhedsråd.

Det første notat er dateret den 14. februar. Tre dage senere afviste statsminister Anders Fogh Rasmussen at bruge sit flertal sammen med Dansk Folkeparti til at støtte en amerikansk-britisk enegang i Irak-konflikten. Han betonedede, at en krig skal »forankres i FN«.

En måned senere, den samme dag som Folkeretskontorets næste notat udarbejdes – søndag den 16. marts – udsendte udenrigsminister Per Stig Møller en pressemeddelelse, hvor han opfordrede FN's Sikkerhedsråd til i sidste øjeblik at »finde sammen og blive enige om det nødvendige kompromis«.

Samme aften afviste Anders Fogh at give et klart svar på, om Danmark skulle deltage i en krig mod Irak uden en ny resolution i FN.

Den 17. marts – den dag hvor Folkeretskontorets tredje notat strikkes sammen – står det klart, at FN's Sikkerhedsråd ikke ville vedtage en ny resolution.

Dagen efter, tirsdag den 18. marts, er Folkeretskontoret klar med det fjerde og sidste notat, og Anders Fogh Rasmussen meddeler Udenrigspolitisk Nævn, at regeringen agter at bruge sit flertal med Dansk Folkeparti til at sende danske soldater i krig."

En lang række folkeretseksperter og jurister har skarpt kritiseret de statsansatte juristers fiflerier – og påpeget at den juridiske begrundelse for Danmarks krigsdeltagelse ikke på nogen måde holder vand. Det et simpelthen bestillingsarbejde.

Fattigdommen breder sig som pest i Danmark

Antallet af fattige børn i Danmark var vokset til 200.000 i 2001. Der er blevet flere siden.

På et område kan regeringen Fogh virkeligt prale af sin succes: Omfordelingen fra fattig til rig er sat flot i vejret. De rige bliver stadig rigere, mens fattigdommens svøbe breder sig som pest over det ganske land. Forholdene for UnderDanmark er i dag så grelle, at både Rådet for Socialt Udstødte og Red Barnet lader alarmklokkerne lyde.

Rådet for Socialt Udstødte har opgjort antallet af ekstremt fattige danskere – danskere, som er så fattige, at de hverken har råd til at invitere gæster, holde børnefødselsdag eller blot at lede efter arbejde – til 30.000. Man peger desuden på årsagen: De offentlige sociale ydelser som bistandshjælp m.v. ligger efterhånden på et ekstremt lavt niveau.

Værst ser situationen ud for unge på kontanthjælp og udlændinge (flygtninge/indvandrere) på starthjælp, der er tvunget til at overleve på en hjælp, der ligger under EU's fattigdomsgrænse.

De sociale ydelser er i dag af en utilstrækkelig størrelse til at sikre en anstændig levestandard.

Det er konklusionen på undersøgelsen, der er foretaget af CASA, Center for Alternativ Samfundsanalyse. I Social Årsrapport 2003 siges også, at **Lave ydelser – giver ikke bedre beskæftigelsesmuligheder.**

”Den borgerlige regering har i sin politik for ”Flere i arbejde” – og specielt flere indvandrere og flygtninge i arbejde – peget på nedsættelse af ydelserne som middel til at få flere i arbejde. Social Årsrapport har foretaget analyser af forløbet for to forskellige grupper, der har modtaget særligt lave ydelser:

- Indvandrere og flygtninge, som modtog den lave integrationsydelse i 1999. Her har vi set på deres forsørgersituation tre år efter.

- Modtagere af starthjælp og lav introduktionsydelse, der blev indført i juli 2002. Vi har set på disse grupper

Indvandrerbørn, en baggård i København

forsørgelse knap et år efter, i juni 2003.

Begge analyser viser, at folk på de lave sociale ydelser i mindre omfang end andre grupper på fx kontanthjælp og kommunal aktivering bliver selvforsørgende. Indvandrere og flygtninge på lave ydelser klarer sig dårligere end andre både danskere og indvandrere på andre kontanthjælpsydelse. Den helt overvejende del forbliver på samme ydelse, både når vi ser på deres situation hhv. et år efter og 3 år efter.”

Det er en konklusion, der ligger på linie med den konklusion, som Red Barnet kommer med i en ligeledes splinterny undersøgelse af fattigdom, gennemført af Socialforskningsinstituttet:

200.000 danske børn vokser op i fattigdom. Det svarer til 17,3 pct. af samtlige børn mellem 0-17 år. Der er intet hold i påstanden om, at alle børn vokser op med lige muligheder her i landet.

Socialforskningsinstituttet har undersøgt børnefattigdommen i alle danske kommuner fra 1984 til 2001. De seneste tal er to år gamle, fra før regeringen Fogh kom til. Det stod allerede grelt til under Nyrup. Der er slet ikke nogen tvivl om, at forholdene er blevet yderligere forværret under Fogh-regeringens hærgen.

Det er børn med udenlandsk baggrund (altså børn af flygtninge og indvandrere), som er hårdest ramt af dyb fattigdom. Indvandrerbørnenes risiko for et liv i stor fattigdom var i 1984 tre gange så høj som ”danske” børns. I 2001 var risikoen godt fem gange højere. Ikke mindst for de yngste børn fra 0 til 3 år Børnefattigdom er hyppigst i de mind-

ste og største kommuner.

At fattigdommen har været stærkt stigende og ikke mindst har ramt flygtninge og indvandrere hårdt, fremgår tydeligt af undersøgelsen. I 1984 levede 44,3 pct. samtlige indvandrerbørn og 30,2 pct. af samtlige efterkommere af flygtninge og indvandrere i fattigdom. Tal, der frem til 2001 var steget gevaldigt, til henholdsvis 66,6 og 59 pct. Hvorimod tallene for børn af dansk oprindelse i det samme tidsrum tilsyneladende var faldet – fra knap 15 pct. til 12,7 pct.

Hvornår er man fattig? I kroner og ører betyder undersøgelsens kriterier, at f.eks. en enlig forsørger med ét barn vil gå under betegnelsen fattig, når hun eller han har under 11.583 kroner om måneden til bolig, mad, tøj, forsikringer, fornøjelser og fritidsaktiviteter. Socialforskningsinstituttets store undersøgelse er den første nogensinde, der sætter tal på fattige børn i Danmark.

Ifølge Red Barnet er øjeblikkelig handling påkrævet. Der skal udarbejdes en plan for udryddelsen af fattigdommen i Danmark inden år 2010. Børn, der i dag lever i fattigdom, bør have positiv særbehandling i deres lokalmiljø. Institutionerne skal tildeles flere penge, så de har råd til flere og bedre tilbud til de børn, der kommer fra hjem, hvor det er småt med penge. Til sommerferieophold, udflugter og andre aktiviteter.

Endelig foreslår Red Barnet:

At der fastsættes en officiel fattigdomsgrænse i DK.

At starthjælpen (den klart lavere hjælp til nyankomne flygtninge og indvandrere) skal ophæves.

At enlige forsørgere får forhøjet SU.

Mere forskning på området.

Det er forslag, som Red Barnet og Rådet for Socialt Udstødte kan skyde en hvid pind efter hos Fogh-regeringen.

Socialminister Henriette Kjær afviser blankt kritikken. Rådet for Socialt Udstødte undersøgelse afvises som ”unuanceret”: Der er store problemer med de opgørelsesmetoder, man anvender, siger ministeren. Desuden afviser hun rådets anbefaling af at indføre en officiel fattigdomsgrænse i Danmark.

Jul i fattigdommens skygge

Den voksende fattigdom i Danmark mærkes med fuld styrke i december måned: julemåneden. Flere og flere familier må år for år søge om hjælp til at klare julen (om julepakker) hos bl.a. Frelsens Hær og Børnenes Kontor i København. Samtidig har de fattige stadig færre penge til rådighed pr. måned til at leve for.

Den stadigt stigende omfordeling fra fattig til rig i Danmark lader sig ikke længere skjule. Mens den danske monopolkapital med A.P. Møller-koncernen i spidsen forgyldes, bliver de fattige danskere stadig fattigere. Armoden er steget eksplosivt. Organisationer, der har problemerne tæt inde på livet, såsom Frelsens Hær og Børnenes Kontor, er rystede.

Antallet af familier, der søger hjælp til jul (julepakker) i år, er steget lidt, oplyser Frelsens Hær. Men ikke nok med det. Ansøgernes økonomiske forhold er inden for de sidste år blevet markant forringet. Allerede sidste år slog forarmelsen af de fattigste tydeligt igennem, men udviklingen er fortsat, med uformindsket styrke. Der er eksempel på enlige mødre, der kun havde 1.500 kr. om måneden.

Sidste år uddelte Frelsens Hær alene 5.000 julepakker til især fattige familier.

UnderDanmark, folk på bistandshjælp m.v., får simpelthen stadig mindre udbetalt til at leve for. Det bekræfter Børnenes Kontor. Mange familier må klare sig for under 2.000 kr. om måneden, og mange enlige forsørgere er af økonomiske årsager tvunget til at leve et yderst isoleret liv. Der er ikke

penge til at bevæge sig uden for hjemmets fire vægge.

Mindre end halvdelen af de cirka 5.000 ansøgere kan forvente at modtage en julepakke fra Børnenes Kontor i år. Budgettet rækker blot til 2.300 julepakker. Heller ikke Frelsens Hær har mulighed for at imødekomme alle ansøgninger. Så for tusinder af familier bliver årets jul alt andet end hjerternes og børnenes fest.

Ikke mindst flygtningenes og indvandrerens økonomiske forhold er blevet drastisk forringet, hvilket også har vist i forhold til, at stadigt flere udlændinge ansøger om julepakker, fortæller Frelsens Hær.

Men den stigende fattigdom rammer også mange danske familier hårdt. Ikke mindst er antallet af ansøgninger fra enlige forsørgere på SU steget kraftigt.

“Starthjælp”: Pænt ord for forarmelse

Den berygtede “starthjælp” har kun medført til yderligere fattiggørelse af flygtninge og indvandrere. Ikke en eneste er kommet i arbejde

Den ekstremt ringe “starthjælp”, som ligger væsentligt under den almindelige bistandshjælp, og som alle flygtninge i dag skal klare sig for i de første tre måneder af deres ophold, har forringet deres levevilkår yderligere. Med endnu flere flygtninge og indvandrere, der lever under EU’s fattigdomsgrænse, til følge, og helt uden at en eneste mere er kommet i arbejde.

Problemet er ikke, som Fogh-regeringen og støttepartiet Dansk Folkeparti i den skærpede hetz imod flygtninge og indvandrere hævder, at flygtningene og indvandrerne ikke vil arbejde som følge af, at bistandshjælpen er alt for høj. Det er derimod, at arbejdspladserne ikke er til at opdrive. Uanset hvor meget bistandshjælpen beskæres og levestandarden smadres for flygtninge og indvandrere, så kommer der ikke flere i arbejde i en tid, hvor arbejdsløsheden endog er stigende.

Arbejdspladserne findes ikke i

dagens Danmark, fastslår arbejdsmarkedsforsker Jørgen Stamhus fra Ålborg Universitet over for SiD’s Fagbladet. Han tilbageviser myten om, at folk går ledige, fordi det ikke kan betale sig at arbejde. Folk er arbejdsløse på grund af de dårlige konjunkturer og manglende kvalifikationer. Incitamentet i form af forringet bistandshjælp virker ikke, men ødelægger blot folks økonomi yderligere og kvæler alt overskud selv til at gøre en indsats for at finde arbejde (eller for at dygtiggøre sig). Det hæmmer alle aktive forsøg på integration i det danske samfund.

Det var faktisk sådan, at nyankomne flygtninge før indførelsen den ekstremt lave bistandshjælp, som fuldstændigt forkvaklet og totalt misvisende kaldes for starthjælp, havde lettere ved at finde arbejde, fastslår analyseinstituttet CASA (Center for Alternativ SamfundsAnalyse) i sin seneste rapport. Den samme rapport, som opgør antallet af danskere, som lever under EU’s fattigdomsgrænse, til 30.000, hvoraf en meget stor del udgøres af flygtninge på starthjælp (og unge kontanthjælpsmodtagere).

Måske handler starthjælpen i virkeligheden overhovedet ikke om få flere i arbejde, men om at skræmme flygtninge og indvandrere fra at bosætte sig

i Danmark. Den mistanke får man nægtelig, mener Jørgen Stamhus.

“Måske har det en lille indflydelse,” udtaler integrationsminister Bertil Haarder til SiD’s Fagbladet, men klammer sig til påstanden om, at forarmelsen af flygtningene og indvandrerne tilskynder dem til at få arbejde: “Det afgørende er, at starthjælpen skal tilskynde folk til at arbejde. Man kan ikke bare opgive starthjælpen!”

Har du købt dine gaver?

ellers benyt lejligheden til et besøg i Oktobers nye bogbutik

**fredag den 12. december
fra kl. 15 til ud på aftenen!**

Der vil samtidig være mulighed for at nyde et glas gløgg og et par æbleskiver! Der kan forventes forskellige slags underholdende indslag undervejs!
Alle er velkomne – vel mødt

**Oktobers Bogbutik
Ved Sønderport 18
2300 Kbh. S**

Masser af nye massefyringer – men regeringen fastholder jobmålsætning

Halvlederfabrikanten Topsil i Frederikssund fyrer hver femte, svarende til ca. 20 ansatte. Danpo lukker fjerkræslagteriet i Struer, som de opkøbte tidligere på året, med virkning fra den 6. februar. 135 mister deres arbejdsplads. Til gengæld opnår virksomheden en økonomisk effekt på omkring 25 mio. kr., hvilket indikerer, at købet skete med spekulationslukning for øje. LEGO fyrer 16 personer, hvilket er den tredje fyringsrunde i år, hvoraf de to første tegnede sig for i alt 461. Danyard fyrer i første omgang 30 ud af 134 ansatte på værftet i Frederikshavn. Det skyldes en tom ordrebog fra nytår, men direktøren vil ikke udtale sig om muligheden for flere fyringer. Det vil formanden for SiD Industri i Aalborg til gengæld:

- Hvis der ikke indhentes flere ordrer inden jul, vil antallet af ansatte blive bragt ned på 20-30 ansatte, udtaler Eddie Christensen til Ritzau.

De tre virksomheders varsling om massefyringer faldt på samme dag, som vindmølleproducenterne, Vestas og NEG Micon, fik en spand koldt vand i hovedet. Deres produktion er nemlig afhængig af markedet i USA, der er betinget af statslig støtte til alternativ energi. Tirsdag besluttede senatet imidlertid at udsætte behandlingen af den ny energilov til 2004, hvorfor de danske

firmaer må skrue drastisk ned på forventningerne. Det er endnu usikkert, hvor mange ansatte der i givet fald smides på porten.

Den seneste opgørelse over den officielle ledighed – det vil sige dagpenge-modtagere – er for oktober måned opgjort til 180.600, hvilket er en stigning på 3.400 flere på blot en måned. Den officielle registrering angiver nu, at 6,4 pct. er arbejdsløse. Tidligere folketingsmedlem Frank Aaen har påvist, at den reelle arbejdsløshed er på 820.000 personer.

Landets arbejdsmarkedsråd, hvortil massefyringer skal varsles til, udtalte for to måneder siden, at antallet af arbejdspladser ville falde yderligere i 4. kvartal 2003. De nye indrapporterede massefyringer tyder på, at faldet vil

fortsætte i det første kvartal i det nye år, hvilket Sydbank også forventer:

- Vi forventer, at arbejdsløsheden vil fortsætte den stigende tendens i de kommende måneder, fastslår makroanalytiker i Sydbank, Jacob Graven.

Siden VK-regeringen tiltrådte den 27. november 2001, er antallet af job faldet med 50.000. Sidste efterår indgik regeringen et forlig om en ny arbejdsmarkedsreform med blandt andet Socialdemokratiet, der stillede 87.000 nye arbejdspladser i udsigt inden år 2010. På trods af de det drastiske fald i arbejdspladser fastholder regeringen deres målsætning. Tilliden hertil kan imidlertid ligge på et meget lille sted, fastslår økonomer fra Danmarks to største banker, Nordea og Danske Bank:

- Regeringen bør nedjustere beskæftigelsen med 20.000, når finansminister Thor Pedersen offentliggør sin økonomiske prognose om få uger. Det er urealistisk at fastholde målet, når regeringen samtidigt har låst skattesystemet frem til 2007, udtaler cheføkonom i Nordea, Helge Pedersen.

Statsminister Anders Fogh Rasmussen forarges over bedømmelsen:

- Det er typisk, at regeringen i øjeblikket udsættes for kritik fra bankerne og oppositionen.

Deltid er billigst

Regeringens upopulære deltidslov fra foråret 2002 blev af forligspartierne lanceret som et hensyn til lønmodtagere, der ønskede at komme på deltid. Omslaget i flere deltidsstillinger på baggrund af lovgivningen er ikke opgjort. Kendsgerningen er, at antallet i mange år har svinget omkring 400.000 ud af landets omkring 2½ mio. arbejdspladser. Kendsgerningen er også, at den voldsomme modstand, der byggede på lønmodtagernes frygt for at kunne blive dikteret på deltid, har rod i virkeligheden, da endnu en undersøgelse konkluderer, at deltidsansatte er billigst og mest fleksibelt for arbejdsgiveren.

Eksempelvis arbejder hver syvende HK'er på deltid, hvoraf mere end 60 pct. pålægges "overarbejde" i en grad,

så de når op mellem 30 og 36 timer om ugen i gennemsnit. Dette takseres til almindelig timeløn. Overenskomsterne tillader ikke de ansatte at nægte dette såkaldte overarbejde. Da grænsen for definitionen af deltidsansatte er defineret til 30 timer ugentligt, kategoriseres disse 60 pct. som deltidsansatte på trods af, at deres regulære arbejdstid er betydeligt mere. De straffes samtidigt på supplerende dagpenge, som man kun er berettiget til, hvis man arbejder mindre end 29,8 timer ugentligt.

Arbejdsgiverne råder omvendt over en fleksibel arbejdskraft, som kan dikteres på såkaldt overarbejde uden ekstra betaling. I forhold til for fire år siden er antallet af deltidsarbejdende inden for HK's område vokset med 20 pct.

Carlo Søndergaard, sektionschef i HK/Privat, mener, at arbejdsgiverne i stigende grad bruger deltidsansatte til billig overtidsbetaling mod de ansattes vilje: *- Og det er klart, at det misbrug må høre op. Derfor vil deltid blive sat på dagsordenen til de kommende overenskomstforhandlinger*, lover han ifølge fagbladet HKPrivat.

De relativt få lønmodtagere, som havde forhåbninger og økonomi til at komme på deltidsarbejde, har altså fået en bar r. at trutte i. Regeringens hensyn gjaldt ikke dem, men arbejdsgiverne. Fremtiden vil vise, hvorvidt HK står ved deres løfter. Imens kan medlemmerne spørge sig: Hvor var HK henne, da protestbølgerne strømmede gennem storbyernes gader?

Danish Crown flytter udenlands

Det sande indhold af EU som monopolernes redskab og udvidelsen mod øst understreges med udflagningen af endnu en dansk virksomhed, Danish Crown.

De ansattes forbund skifter hest i vadestedet og intensiverer deres branchesamarbejde over landegrænserne.

Monopolerne trives økonomisk, men de er ikke lige så populære i befolkningens og de ansattes øjne. Mærskkoncernen måtte i den forløbne uge lide den tort at blive afsløret som værende fjendtlig over for faglig organisering af selskabets 60.000 ansatte. Det svenske mejerimonopol, der for omkring et år siden opkøbte 90 pct. af den danske mejeriproduktion, gjorde sig grundig upopulær, da de uden grund rejste prisen på deres produkter til institutioner, der altså skulle betale overpris. Det satte gang i en decideret forbrugerboykot af Arla.

Nu melder Danish Crown, som i de sidste ti år har opsamlet stort set samtlige slagterier i Danmark, sig under de samme faner. Slagteriarbejdernes forbund, Nærings- og Nydelsesmiddelarbejdernes Forbund (NNF), frygter at større dele af produktionen flyttes til Tyskland – og ikke uden grund. I første omgang lukkes slagteriet i Slagelse, som udbener forender på svin, med 65 ansatte, hvilket sker i forbindelse med en større sparerunde på 50 mio. kr. Lukningen vil give en besparelse på 10 mio. kr.

- Jeg frygter, at det er startskuddet til

en større udflytning af dansk slagteri-arbejde til Tyskland eller andre lande, hvor Danish Crown mener, at de kan spare penge. Tidligere er der i mindre målestok sket udflytning, men nu slår de til mod en hel afdeling, udtaler Jens Peter Bostrup, formand for NNF, til Jyllandsposten.

Han stiller sig uforstående over for et sparekrav på 50 mio., da koncernens årsresultat, som i tirsdags blev offentliggjort, viste et overskud på 1,2 mia. kr.

Synspunktet generer ikke ledelsen af Danish Crown, der ikke lægger skjul på, at profitten skal maksimeres:

- Det er naturligt, at vi både ser på at vokse tæt på de store forbrugscentre i Europa og på at flytte noget af det løntunge arbejde. Vi styrker os til den yderligere konkurrence, som kommer med EU-udvidelsen, forsvarer Kjeld Johannesen, adm. Direktør for Danish Crown, sig med.

NNF har for få måneder siden anbefalet deres medlemmer ikke at tage strejkevåbenet i brug, da det kunne resultere i virkeliggørelse af virksomhedens trusler om udflagning. Virkeligheden viser, at denne gulerod ikke hindrede Danish Crown i at optimere deres profit. NNF-ledelsen har derfor valgt at tage en anden taktik op:

- Vi vil nu øge kontakten til den tyske fagbevægelse. I øjeblikket kan de hente billig arbejdskraft fra de østeuropæiske lande, men det holder ikke ved. Vi vil nu intensivere vores samarbejde med tyske fagforening, fastslår formanden for NNF.

Dermed går NNF i fodsporet af Mærskkoncernens ansatte, der via det internationale transportarbejderforbund (ITF) allerede har optrappet kampen mod denne koncern på brancheplan.

Fleksjob fordoblet

På blot to år er antallet af fleksjob fordoblet fra 12.000 til 24.000. Fleksjobordningen blev indført under Nyrup-regeringen som en del af det ”rummelige” arbejdsmarked, der havde til formål at trække de sidste dråber ud af den nedslidte arbejdskraft, inden de forlader arbejdsmarkedet til fordel for efterløn eller førtidspension.

Det vurderes, at antallet af fleksjob fortsat vil stige, idet Højesteret nu har tilkendegivet, at fleksjobbere har ret til privattegnede pensioner. Hidtil har blandt andet Kommunernes Pensionsforsikring og PFA tilbageholdt udbetalinger til de kunder, som er i fleksjob, i modsætning til kunder, der er førtidspensionister.

Færre lærlinge

På blot fem år er antallet af lærlinge faldet med 20 pct., fra 109.000 i 1998 til 88.000 i dag. Dette kan også aflæses i antallet af virksomheder, der antager elever eller lærlinge, oplyser Socialforskningsinstituttet stort samtidig med, at regeringen har besluttet at nedskære skolepraktikpladserne, som benyttes af lærlinge, der ikke har fået en læreplads, fra 5.000 til 1.200. Modsat er antallet af praktikanter steget med 7.000 fra 24.000 til 31.000.

Staten benytter løntrykkere

Vejdirektoratet, som er en statslig enhed, benytter billige tyske arbejdere til at opsætte autoværn til en løn, der er halvt så stor som danske overenskomster. Et hold tyske specialister er lige rejst hjem efter endt arbejde, mens et andet hold lige er gået i gang til en timeløn på 70-75 kr. i timen. Vejdirektoratet mener ikke, at de har gjort noget ulovligt. Flere politikere kræver af beskæftigelsesministeren, at danske lønvilkår overholdes, når staten udbyder arbejde. SiD har forgæves forsøgt at tegne overenskomst med den tyske underleverandør.

Problemet med underbetalte udlændinge tager for alvor til, når EU udvides pr. 1. maj 2004.

De uddannelsessøgende: **Aktionsdag 11. december**

De uddannelsessøgende vil i mindst tre af landets storbyer aktionere den 11. december mod regeringens forelagte besparelser i finansloven, som ligger til endelig vedtagelse samme dag. Aktionerne vil i hvert fald i Århus, Odense og København også udmunde i demonstrationer, der for alle tre byers vedkommende starter kl. 13.00.

Forringelserne er grundigt beskrevet i sidste nr. af KP.

Regeringen havde barslet med grove indgreb over for dagpengene, men valgte i 11. time at trække forslagene af forskellige omstændigheder. Dels var det et decideret brud på Venstres egne valgløfter, og dels kom regeringen under pres fra arbejdsgiverne – specielt byggesektoren – der vurderede, at forringelserne ville udløse konflikter og strejker senest i forbindelse med overenskomstfornyelsen til foråret. Endelig har regeringen nedsat en Velfærdskommission, der forventes at fremlægge

Omkring 20.000 demonstrerede ved folketingets åbning mod nedskæringer på uddannelsesområdet.

Den 11. december er landsdækkende aktionsdag mod besparelserne i finansloven.

forslag til forringelser inden for såvel sociale som arbejdsmarkedsmæssige forhold om to år. Dette vil med sikkerhed finde sted efter et nyvalg og dermed løsrive regeringen fra dens løfter i nuværende regeringsperiode, ligesom kommissionens arbejde og konklusioner vil give regeringens beslutninger et skær af videnskabelighed.

Dele af fagbevægelsen havde anmeldt aktiviteter, hvis VK-regering-

en havde fastholdt angrebene på dagpengeområdet. Således vedtog OK-konferencen den 25. oktober blandt andet følgende:

"OK 2004 vil iværksætte stærke synlige markeringer imod regeringens finanslovsforslag. OK 2004 vil arbejde for, at dette sker i samarbejde med Fagligt Ansvar, tillidsmandsnetværkene og LO-Storbyerne."

Kommunistisk Politik har spurgt

Ikke færre penge til studerende!

Af RÅSTOF-INITIATIVET

Flere folketingspartier arbejder med planer, der indebærer nedskæringer i SU'en og dermed færre penge til en af de økonomisk dårligst stillede grupper i Danmark. Elev- og studenterorganisationer landet over tager afstand fra, at man forringer vilkårene for denne gruppe.

Der er fra politisk side igen åbnet op for, at studerende med børn kan få højere SU. Dette hilser Råstofinitiativet, der er en sammenslutning af interesseorganisationer for de danske elever og studerende, velkommen. Men initiativet er uforstående over for, at det ikke tidligere er lykkedes at finde pengene, så denne gruppe sikres.

- Studerende med børn er oftest så økonomisk presset, at forbedringer til denne gruppe absolut er nødvendige, siger Mathilde Thornberg, medlem af SU-rådet for Danske Studerendes Fællesråd, og fortsætter:

- Specielt eftersom netop denne gruppes vilkår er blevet forringet i forbindelse med finansloven, hvor reguleringen af børnepenge og boligtilskud

blev ændret. Netop derfor virker det helt absurd, at politikerne ikke kan finde de penge, det drejer sig om.

Desværre arbejder flere partier, herunder regeringspartierne, udelukkende med planer, hvor finansieringen af dette sker inden for SU-systemet, f.eks. gennem en generel nedskæring af SU'en. Råstofinitiativet er modstander af enhver intern omfordeling i SU-systemet.

- Stigende udgifter til f.eks. bolig og computer samt en stigende tendens til brugerbetaling i hele uddannelsessystemet gør, at der er hårdt brug for SU'en, siger Nanna Westerby, formand for Danske Gymnasieelevers Sammenslutning, og fortsætter:

- SU'en er en nødvendighed, hvis man fortsat ønsker, at alle unge har lige gode muligheder for at tage en uddannelse. Hvis man skærer i SU'en, skærer man samtidig i et af de elementer, der er med til at udligne den skævhed, vi ved eksisterer.

Hun støttes op af Anne Christensen,

faglig sekretær i Pædagogstuderendes Landssammenslutning, der tilføjer:

- I stedet for at give med den ene hånd og tage med den anden bør politikerne, når de skal finde midler til at forbedre vilkårene for studerende med børn, se på de fordele, det giver samfundet samlet, når denne gruppe lettes økonomisk.

Blandt de samfundsøkonomiske fordele er besparelser i revalideringssystemet, eftersom mange studerende med børn på nuværende tidspunkt tvinges over i revalideringssystemet for at få økonomien til at hænge sammen.

Organisationerne i Råstof påpeger, at det bare kræver vilje til at overføre pengene til SU-systemet, som blev gjort med finansieringen af forslaget om højere SU til handicappede. Hvis politikerne turde være visionære og ikke bare tænke snævert, vil pengene sagtens kunne findes andre steder.

Råstof vil hermed opfordre folketingspartierne til at fokusere på de samfundsøkonomiske gevinster i at give mere SU til studerende med børn, når

Anders Olesen, formand for Byggefagenes Samvirke i Storkøbenhavn og central figur i disse organisationer, hvorledes det står til med forberedelsen af de besluttede markeringer:

- Fagligt Ansvar og LO-Storbyerne har opfordret de uddannelsessøgende til at iværksætte en aktionsdag den 11. december, når finansloven skal vedtages. I den forstand støtter fagbevægelsen med økonomi og faneborge. Desuden laver vi vores egen annoncekampagne, der blandt andet informerer om konsekvenserne af regeringens nyliberalistiske politik. Da angrebene på dagpengene blev trukket, har vi valgt at nedtone selvstændige markeringer, men vi kan da ikke udelukke, at der er arbejdspladser, der vil reagere, udtaler Anders Olesen til Kommunistisk Politik.

Han er til gengæld sikker på, at der havde "været gang i gaden", hvis regeringen havde fastholdt angrebene på dagpengene:

- Så havde de fået kæmpe-kæmpedemonstrationer!

finansieringen af dette skal findes. Desuden vil Råstof vende sig imod, at der sker nedskæringer eller omfordelinger i SU-rammen, da det vil gå hårdt ud over en udsat gruppe i det danske samfund.

Følgende elev- og studenterorganisationer deltager i Råstofinitiativet:

Danske Skoleelever, www.deo.dk

Danske Gymnasieelevers Sammenslutning, www.dgsnet.dk

Landssammenslutningen Af Kursusstuderende, www.laknet.dk

Erhvervsskolernes Elev-Organisation, www.eeo.dk

Landssammenslutningen af Handelsskoleelever, www.handelselever.dk

Danske Studerendes Fællesråd, www.dsfinet.dk

Lærerstuderendes Landskreds, www.llnet.dk
Pædagogstuderendes Landssammenslutning, www.p-l-s.dk

Sygeplejestuderendes Landssammenslutning, www.dsr.dk/sls

StudieRådet for Ingeniørstuderende i Danmark, www.srdk.dk

Velkommen på forsiden

Assens kommune har i forbindelse med flytning af lokaler smidt adskillige selvangivelser ud i en offentlig tilgængelig container på byens Rådhusplads. En kvik journalist fra den lokale presse havde fisket selvangivelser op for derefter at kontakte de pågældende skatteborgere. Historien blev sporet af P3, som det lykkedes at få kontakt til en af de "udsmidte", der med berettiget harme lagde en vred stemme til i nyhedsudsendelsen:

- Det er jo simpelthen fantastisk. Her går man op på kommunen for at aflevere oplysninger, som man betragter som personlige, hvorefter myndighederne blotlægger mine indkomst- og formueforhold for alle interesserede, dirrede stemmen fuld af harme.

Jeg kørte lidt rundt på stolen ved mit sene morgenbord. Kæresten var taget på weekendkursus, så jeg fladede ud med kaffe og avis:

- Det er sgu da også for dårligt. Myndighederne garanterer, at oplysningerne er fortrolige, og så kvajer de sig på en så banal måde, tænkte jeg, mens jeg helt glemte at føre "bagerens dårlige øje" resten af vejen ind i munden. Jeg burde vide, hvad jeg snakkede om, da jeg har været ansat på Novo Nordisk i fem år, hvor jeg blandt andet var beskæftiget med at håndtere fortroligt affald. Denne multinationale koncern forstod nok at værne om fabriks-hemmelighederne! Alle papircontainere til dette formål var aflåste. Til tider fulgte en sekretær med os for ved selvsyn at overvåge, at hemmelighederne blev makuleret korrekt.

- På den anden side har jeg altid syntes, at det svenske skattesystem var sympatisk offentligt. Tilsyneladende kan man på den anden side af sundet på nettet finde enkeltpersoners skatteoplysninger, reflekterede jeg videre, mens jeg begav mig ud i drømmeverdenen:

- Jeg kunne godt tænke mig at bore lidt i Mærk McKinney Møllers officielle indtægter og formue. Mine egne skattemæssige forhold er totalt uinter-

essante, medmindre der er personer, der hygger sig over at opstøve indkomster, der er mindre end deres egne. Fortrolighedskriteriet er vel kun gavnligt for dem, der har noget at skjule?

Ved synet af spandauerens afbrudte vandring vågnede jeg igen. Jeg stoppede den i svælget i det samme, som radioavisen startede. Det skulle jeg aldrig have gjort. To nyheder bølgede ud i æteren:

- En fjortenårig pige i Hundested har dræbt sin bror. Handlingen er muligvis udført på baggrund af hang til voldsfilm i TV.

- Far slår spædbarn ihjel i affekt over barnets gråd.

Begge blev bragt med præcisering af område og landsdel, så ingen naboer i syv miles omkreds kunne være i tvivl om familiernes tragedier.

Mit spiserør snørede sig sammen og protesterede mod den alt for store klump wienerbrød. I modsætning til "bagerens" overlevede jeg, men mit humør blev ikke bedre i løbet af weekenden. Tragedierne blev genfortalt i hver radioavis hele dagen og suppleret med tv-avisere om

aftenen. Kronen på værket var, da Line Baun Danielsen i et baggrundsprogram dukkede frem med en politiassessor, som skulle diskutere problemet: Hvordan straffer man den unge pige på 14 år for mord, når hun er under den kriminelle lavalder?

Jeg kunne næsten leve mig ind, hvordan de to tragedieramte familier i det næste lange stykke tid kan mærke andres blik og hvisken, hver gang de træder udenfor egen dør.

Her gælder ingen privatlivets fred. Her blotlægges tragedier i offentlighedens søgelys. *Velkommen på forsiden af Ekstra Bladet!*

Lillian kom hjem fra kurset. Hun havde på vejen hjem snakket med en veninde, hvis søn i jalousi havde stukket sin fætter med en urtekniv. Nu venter vi på næste nummer af lokalavisen, som med stor sikkerhed har en notits om fætterfejden.

Reno

Paradisø? Den Dom

Reportage: Det norske

Generalstrejke mod strømkrise, privatisering og IMF

I hele Latinamerika er der for tiden store sociale bevægelser mod fattigdom, imperialistisk udplyndring og udsalg af den nationale suverænitet gennem IMF og ALCA (FTAA). Meget lidt slipper igennem europæiske mediers nåleøje. I Den Dominikanske Republik var der en 24-timers generalstrejke den 11. november. Otte strejkende blev dræbt – under en 'socialistisk' regering.

Republica Dominicana, eller Den Dominikanske Republik, er et kanon-skønt land i Caribien, som kunne have været ren idyl, om det ikke var for den udbredte sociale fattigdom, korrup-tionen, privatiseringen og det kvæler-tag, som Den Internationale Valutafond IMF og udenlandsk kapital har over landet.

IMF's privatiseringsprogram, som blev påbegyndt af daværende præsident

Den nationale bevidsthed er stærk blandt dominikanerne, som meget vel husker militærets rolle under og efter diktatoren Trujillo samt USA's militære intervention i 1965.

Der er ingen tvivl om, at Uncle Sam følger nøje med i den sociale protest-bølge mod den IMF-dikterede privatiseringspolitik.

Generalstrejken

Delprivatisering af strømforsyningen har ført til, at regeringen skylder de private energileverandører penge, og leverandørerne svarer med stadige strøm-afbrydelser. Kraftværker og generatorer er næsten udelukkende baseret på fossilt brændstof, i første række importeret olie. Benzinprisen er fordoblet i løbet af det sidste år. Stadige prisstigninger kombineret med daglige afbrydelser af strøm- og vandforsyningen har ført til opsparet frustration og raseri blandt folket. Hvis de i det hele taget får strøm og vand, er prisen så høj, at de fattigste dårligt kan betale for det.

En koalition af fagforeninger, kvinde- og studenterbevægelser og partier gennemførte den 11. november en generalstrejke. Ved siden af hovedkrav om strøm, vand og lønforhøjelse krævede de strejkende stop for betaling af udenlandsgælden (som er på omkring fem milliarder dollar) og annullering af de aftaler, regeringen for nylig har indgået med IMF. De strejkende har givet regeringen en 30-dagers frist til at imødekomme kravene.

Socialdemokratisk voldsbrug mod strejkende

Flere fremtrædende aktivister og strejkeledere, bl.a. fra valgfronten MIUCA, blev fængslet i dagene op til generalstrejken. Bevæbnede militære kontrolposter er et vanligt syn langs vejene, ofte med bare nogle hundrede meters mellemrum. De var særlig aktive i

Den Dominikanske Republik
Turisme, især europæisk,

Politi og militær intager hovedstaden Santo Domingo

Leonel Fernandez i 1996, har gjort leveforholdene stadig værre for flertallet. Fra starten blev det mødt med store folkelige protester, bl.a. med en generalstrejke i 1997.

Landet, som Columbus 'opdagede' – og hvis oprindelige indianske indbyggere han brutalt udryddede i et historisk folkemord – ligger på den østlige del af øen Hispaniola, med Haiti som fransk- og kreolsk-talende nabo mod vest. Magteliten har traditionelt pisket til racistiske og etniske modsætninger over for haitianerne, som i stort omfang krydser grænsen illegalt for at tage de allerdårligst betalte job – i det omfang arbejde overhovedet er til at opdrive.

dagene før den 11. november. Rækken af provokationer fra regeringen kunne alligevel ikke forhindre en massiv opslutning om "el paro" (arbejdsstandsningen) den 11. november.

En række sammenstød med politi og militær førte til otte dræbte og over 30 sårede.

Amnesty International har krævet en uafhængig undersøgelse af myndighedernes brug af vold.

Præsident Rafael Hipolito Mejia Dominguez' regeringsparti hedder Partido Revolucionario Dominicano (PRD). Stort set alle dominikanske partier har 'revolution' i navnet. PRD er søsterparti til de nordiske socialdemokratier gennem Socialistisk Internationale, hvor det norske DNA's Thorbjørn Jagland for tiden er næstformand.

I Danmark som i de øvrige nordiske lande har begivenhederne i Den Dominikanske Republik været en ikke-nyhed. Det kan være almindelig eurochauvinisme. Men det passer utvivlsomt socialdemokraterne godt, at deres gerninger i den turbulente baggård til USA forbliver i det dunkle.

inikanske Republik!

ml-tidsskrift *Revolusjon*

k: *Pragtfuld natur og strand.*
er stort set eneste industri

Besøg hos MIUCA

Movimiento Independencia, Unidad y Cambio (MIUCA) var et af de partier, som var aktivt med til at organisere generalstrejken, og flere af denne valgfronts ledere var blandt de flere tusinde arresterede.

Det norske tidsskrift *Revolusjon* har talt med organisationssekretærene Henry Tineo og Nelly Reys på partikontoret i hovedstaden Santo Domingo, kort tid efter den vellykkede generalstrejke.

- *Hvad er egentlig MIUCA, og hvad er den politiske platform?*

- MIUCA er en bred front, som forener omkring kravene, som ligger i navnet: Bevægelsen for uafhængighed, enhed og forandring. De politiske mål er

1) at vise, at forandring er mulig.

2) at bygge på progressive historiske traditioner, forsvare de nationale værdier og ressourcer.

3) forsvar af suveræniteten og uafhængigheden.

MIUCA har stillet op ved de sidste fem valg.

Folkets front: "Forandring er mulig"

Bred front

Også masseorganisationer for mere afgrænsede sektorer er med i valgfronten, som fagorganisationen MTI, studenterbevægelsen FEFLAS, Juventud Caribe (Caribisk ungdom) med flere. Det marxist-leninistiske Partido Comunista de Trabajo (Arbejdets Kommunistiske Parti, PCT) støtter op om og er en drivende kraft i fronten, som imidlertid favner meget bredt. MIUCA er ikke erklæret marxistisk, den inkluderer for eksempel også progressive religiøse folk og andre grupper, som støtter den politiske platform.

Fronten er aktiv i landets 31 provinser, men satser på områder, hvor den har det stærkeste fodfæste. Det parlamentariske system er dels USA-inspireret, dels præget af den koloniale arv. Præsidenten er både statsoverhoved og regeringschef. Guvernørerne i provinserne bliver udpeget af præsidenten, mens borgmestrene vælges politisk. MIUCA har opstillet sin egen kandidat ved valgene, både til kongressen og ved sidste valg til præsidentembedet i 2000.

Valgfusk

- Den Dominikanske Republik er et

Henry Tineo og Nelly Reys fra MIUCA under portræt af formanden for PCT Manuel Salazar.

MIUCA's kontorer i hovedstaden Santa Domingo.

demokrati af navn, men ikke af gavn, siger de MIUCA-repræsentanter, vi talte med.

- En række stemmer på MIUCA og andre progressive kandidater er simpelthen blevet forkastet eller ikke talt med ved valgene. Tidligere var vi imidlertid repræsenteret mange steder på provins- og lokalniveau, for eksempel i San Cristobal og i andre byer.

- Nu sigter vi mod præsidentvalget den 16. maj 2004, og prøver at få de to andre venstregrupper til at samle sig om en fælles kandidat, så vi forbedrer chancerne for at slå igennem, forklarer Tineo og Reys. - Denne appel finder god genklang blandt folk.

International solidaritet

- *Er MIUCA også aktive internationalt?*

- Ja, vi har internationale forbindelser med lignende partier og fronter i lande som Uruguay, Mexico, Cuba og Ecuador. Mange af disse samles til møde i Den Dominikanske Republik hvert år.

- *Har I også kontakter i Europa?*

- Vi har forbindelser med partier i Tyrkiet og Spanien. Men vi vil gerne have kontakt også med andre partier og fronter i Europa.

Masser af liv i den globale modstand

Modstanden mod Irak-krigen kan stadig få titusinder på gaderne. I London deltog 150-200.000 i protesterne mod Bush's besøg, der kulminerede med nedrivningen af en kæmpemæssig Bush-statue på Trafalgar Square ved den store aftendemo den 20. november.

Et uforglemmeligt billede, der gik rundt i de globale medier.

En kæmpemanifestation, som gjorde det klart for hele verden, at modstanden mod Irak-krigen og krigen mod terror lever og ikke har i sinde at lade sig passivisere.

Den ulovlige krig og besættelse af Irak er et åbent sår for USA, England og hele det imperialistiske system.

Mens demonstranterne satte London i stå, opgav Blair at gennemføre det normale statslederprogram for Bush. Ingen tur i hestevogn i London. Ingen begejstrede masser. De store boulevarder, der var prydet med amerikanske og britiske flag var mennesketomme.

Mod krig og unionsforfatning

En uges tid forinden var Europæisk

Socialforums (ESFs) store møde i Paris blevet gennemført med 50.000 deltagere – afsluttende med en stærk demonstration, som trak det dobbelte antal mennesker.

Europæisk Socialforum er en af de kontinentale mekanismer, som er udsprunget af den store verdensbevægelse, som har mødtes årligt i Porto Alegre, Brasilien, som en paraply og ramme om omfattende bevægelser fra alverdens lande. Antiglobaliseringsaktivister, krigsmodstandere, faglige aktivister, politiske organisationer – de er alle sammen med.

På ESFs møde i Milano sidste år besluttedes at gøre 15. februar 2003 til en europæisk protestdag mod den planlagte Irak-krig. Det blev som bekendt senere til den største globale demon-

stration nogensinde.

Beslutningerne fra ESF-mødet i Paris er på forhånd sikret massedeltagelse i udførelsen. Det er for det første fastlæggelsen af årsdagen for Irak-krigens start den 20. marts som ny global antikrigsdag på forslag fra den amerikanske antikrigsbevægelse. For det andet er det beslutningen om at gøre den 9. maj til en europæisk protestdag mod unionsforfatningen, som på det tidspunkt vil være klar til vedtagelse.

Begge dele er vigtige og fremadrettede beslutninger.

En massiv dansk tilslutning til den europæiske forfatningsprotest – også fra Folkebevægelsen mod EU's side – vil markere den internationale karakter af protesten og bidrage til at fjerne de eurocentrede unionsmediers beskyldning mod den konsekvente EU-modstand for nationalisme.

Mumbai januar 2004

Den indiske by Mumbai (eller Bombay) vil den 16-21. januar 2004 være rammen om det næste møde i World

Europæisk Socialt Forum (ESF) i Paris

Sluterk læring 16 november 2003

Vi kommer fra de sociale bevægelser i alle dele af Europa, fra øst til vest, og fra nord til syd. Efter Firenze og Porto Alegre mødes vi til det andet europæiske sociale forum i slutningen af et år med mobiliseringer imod den neoliberale model i flere lande i Europa – mod pensionsreformer, til forsvar for den offentlige service, mod landbrugspolitikken, for kvinders rettigheder, mod det yderste højre, racismen og fremmedhadet og mod sikkerhedspolitikken, og mod krigen i Irak – især den 15. februar. Vi er mange og forskellige, det er det, der er vores styrke.

I dette øjeblik udvikles en europæisk forfatning uden for det civile samfund. Den stadfæster liberalismen som EU's officielle doktrin; den sætter konkurrencen som fundament for lovgivningen og for alle menneskelige gøremål og tager slet ikke hensyn til bæredygtighed; den giver NATO en rolle i den europæiske

udenrigs- og sikkerhedspolitik og presser på for at militarisere unionen; og endelig fastholder den, at socialpolitikken underlægges markedet og er derved med til at yderligere afmontere velfærdsstaten. Dette forfatningsprojekt stemmer ikke overens med vores ønsker.

Vi kæmper for et andet Europa. Vores demonstrationer viser håbet om et andet Europa, uden arbejdsløshed eller jobusikkerhed, som står fast på en landbrugspolitik, der sikrer kontrol over fødevarerne, bevarer arbejdspladser, miljøet og kvaliteten af madvarerne. Et Europa, der er åbent for hele verden, og som tillader enhver at bevæge sig frit, som anerkender opholdsrettighederne for alle fremmede, og som respekterer retten til asyl. Et Europa, der sætter en reel lighed mellem mænd og kvinder i værk, som styrker den kulturelle mangfoldighed og folks ret til selvbestemmelse, det vil sige til selv at bestemme

deres fremtid på demokratisk vis.

Vi kæmper for Europa, der nægter at gå i krig, som favoriserer den internationale solidaritet og en økologisk bæredygtig udvikling. Vi kæmper for, at menneskerettighederne, de sociale, økonomiske, politiske, kulturelle og økologiske rettigheder skal have forrang frem for konkurrencen, profitlogikken og gældsættelsens logik.

Det er af alle disse grunde, vi kommer med denne appel til Europas folk om, at de skal mobilisere sig imod neoliberalismen og krigen. Vi kæmper for en tilbagetrækning af besættelsestropperne fra Irak og for en øjeblikkelig overrækkelse af herredømmet til det irakiske folk. Vi kæmper for rømningen af de israelske besatte områder og for ødelæggelsen af muren. Vi støtter den israelske og palæstinensiske bevægelse, der kæmper for en retfærdig og varig fred. Vi kæmper for en tilbage-

Social Forum, der for første gang rykker bort fra det latinamerikanske kontinent.

Det europæiske socialforumsmøde i Paris var også en forberedelse til verdensmødet. Og før Paris-mødet blev der afholdt møder og konferencer i en række nationale socialforummer, som er blevet etableret i en række lande – også med Dansk Socialforum, som markerede sig med en tredages konference i begyndelsen af november med 4-500 deltagere. Det meget aktive IS, som har været en af hovedorganisatorerne af denne bevægelse, blev efterfølgende beskyldt for at søge at spænde forummet for sin egen vogn ved at foreslå en demonstration mod Fogh-regeringen. Nogle mener det blot skal være en ramme om debat.

APK støtter udviklingen af disse forummer – og arbejder for, at de indtager en stadig klarere antiimperialistisk position. Det er ingen hemmelighed, at der i denne store og brogede aktivistfront også kæmper forskellige linjer mod hinanden om hovedindretningen af bevægelsen: Skal den være reformistisk (venstrereformistisk) eller stå på en konsekvent antiimperialistisk linje?

trækning af de russiske besættelsestropper i Tjetjenien. Derfor tilslutter vi os opfordringen fra den amerikanske antikrigsbevægelse om en aktionsdag den 20. marts næste år.

For at nå frem til et Europa bygget på en anerkendelse af de sociale, politiske, økonomiske, kulturelle og økologiske rettigheder, hvad enten de er individuelle eller kollektive, hvad enten det er for mænd eller kvinder, vil vi overalt tage initiativer. Vi må skridt for skridt opbygge en mobiliseringsproces, der tillader hele Europas befolkning at deltage. Vi forpligter os til at deltage i alle aktioner organiseret af de sociale bevægelser, og i særdeleshed at skabe en fælles aktionsdag støttet af de sociale bevægelser, især fagforeningerne. Vi opfordrer alle de sociale bevægelser til at få denne dynamik til at kulminere i en aktionsdag for et andet Europa, for menneskerettigheder og rettigheder for alle folkeslag den 9. maj, den dag, der er afsat til vedtagelsen af den europæiske forfatning.

Genèveaftalen: Udsalg af palæstinenserne ukrænkelige rettigheder

Af Henning Paaske Jensen

Med Genèveaftalens offentliggørelse den 1. december i Paris er endnu en fredsplan (denne gang en officiel "uofficiel" plan) lavet, uden at freden af den årsag er kommet nærmere, tværtimod. "Fredsplanen" ses som et tillæg til den sidste fase i "køreplanen for fred" – som allerede har vist sig at være død – med et omfattende konkretiseringsudkast til det, der er omtalt som "en palæstinensisk stat".

Genèveaftalen er særlig alvorlig. På trods af, at den foregiver at rumme alle elementer til en sammenhængende palæstinensisk stat, så indeholder aftalen først og fremmest fra palæstinensisk side (hvem der så har bemyndiget dem til det) et storudsalg af det palæstinensiske folks ukrænkelige rettigheder på især to vigtige spørgsmål:

1. Flygtninges rettigheder.
2. Besættelse/ kolonisering.

Denne underhåndsforhandling mellem repræsentanter for den nuværende israelske parlamentariske opposition og uofficielle repræsentanter for den palæstinensiske ledelse lægger op til et skred – en alvorlig forringelse i forhold til, hvad en fredsløsning kan rumme.

Sharon kalder aftalen et snigløb, fordi han stadig har sin drøm om folkefordrivelse af palæstinenserne fra de besatte områder, med præsident Bush som Sharons nærmeste allierede – begge kalder hinanden for fredens mænd.

Det er svært at forestille sig det palæstinensiske folk acceptere en sådan Genèveaftale, som i realiteten rummer de elementer, det palæstinensiske folk sagde nej til, da de startede den 2. intifada for tre år siden. Clintons Camp David-udspil dengang indeholdt hovedelementer om udsalg af flygtningenes ret til tilbagevenden, om store dele af bosættelsernes fortsatte forbliven samt anerkendelse af Israels ret til at annektere dele af Øst-Jerusalem.

Svaret dengang blev det væbnede oprør. Det er svært at forstille sig andet, end at man vil få samme svar nu: Fortsat kamp for sine rettigheder.

Ved Genèveaftalens offentliggørelse

Jenin: Protest mod Genèveaftalen

den 1. december sendte Bill Clinton en hilsen, der varmt anbefalede udkastet. Tidligere USA-præsident Jimmy Carter var til stede ved ceremonien og udtalte i sin tale forhåbningsfuldt: "Det er tvivlsomt, om vi nogen sinde siden vil se et mere lovende grundlag for fred."

Det samme sagde man ved Camp David, med trusler om, at palæstinenserne nu havde "forspildt en historisk chance".

Flygtningenes legitime og af FN sanktionerede ret til tilbagevenden, skal det nu på palæstinensisk bekostning danne præcedens som et storpolitisk forhandlingsobjekt? Palæstinenserne ukrænkelige rettighed om at kunne vende tilbage, hvor de blev fordrevet fra, lægges i aftalen helt op til israelsk afgørelse og velvilje.

Genèveaftalen bryder også med den internationale lov, der siger, at erobring af land i forbindelse med krig er utilladelig.

Aftalen lægger ikke op til, at den israelske besættelsesmagt trækker sig tilbage fra alle besatte områder siden 1967, men tillader israelsk kolonisering af store dele af Vestbredden og Gaza med de fleste bosættelser fortsatte tilstedeværelse. (Ganske vist tales der om at Israel vil udveksle det besatte land med nogle områder ind i Israel, men denne pseudo-løsning ændrer intet grundlæggende ved virkningen)

Realiseres en sådan plan, betyder det en fortsat sønderdeling af de besatte områder uden en reel infrastruktur og mulighed for en virkelig selvstændig økonomi.

Fredsftalen forudsætter også, at palæstinensisk territorium er helt afmilitariseret, men nævner intet om, at den det militaristiske Israel fortsat er væbnet til tænderne med alle mulige avancerede våben, herunder atomvåben.

I realiteten rummer aftalen en plan for et mini-mini-Palæstina under israelsk dominans med hensyn til alle afgørende spørgsmål.

Fredsftalen tager langt fra udgangspunkt i FN's oprindelige delingsplan, der blev påtvunget det historiske Palæstina i 1947, og heller ikke FN's resolutioner om palæstinenserne rettigheder og kravet om, at Israel trækker sig helt tilbage til 1967-grænserne.

Geneveaftalen er endnu mere uforståelig, når man tænker på, at den israelske besættelsesmagt befinder sig i en omfattende national og international krise.

Israel er hårdt ramt økonomisk og stadig mere politisk splittet. Israelske soldater og officerer vender sig imod besættelsen. I stedet for indvandring er

Israel sprænger hus i Ramallah

der i dag tale om udvandring på grund af sikkerhedsforholdene og hele den politiske situation. I forhold til omverdenen er Israel isoleret i verden som aggressor og besættelsesmagt som aldrig før i historien. Den verdensomspændende folkelige solidaritet med Palæstina er større end nogensinde. Alt sammen noget der understøtter kampen for at besættelsesmagten fjernes helt fra Gaza, Vestbredden, Øst-Jerusalem og tager bosættelserne med sig så palæstinenserne opnår deres legitime rettigheder.

Udsalg af palæstinenserne rettigheder vil derimod give Israelerne mere blod på tanden.

Metoderne for besættelserne af Palæstina og Irak ligner efterhånden hinanden. Terror, skræk og rædsel, der også rammer civilbefolkningen, er svaret på modstanden. Resultatet er ikke afdæmpning af kampen, men tværtimod opflamning af større modstand.

For blot et halvt år siden var der mange, der ikke kunne forestille sig muligheden af, at USA kunne blive tvunget til at rømme Irak. Men nu stiller stadig flere spørgsmålet, om det på længere sigt vil gå USA i Irak, ligesom det gik dem i Vietnam.

For det hårdt martrede palæstinensiske folk er denne kamp og modstand af stor betydning og vil sikkert være en stor inspiration for den begges kamp for national selvbestemmelse, imod Israels og USA's forsøg på at kontrollere Mellemøsten og dens olierigdomme.

Belejligh bombeterror i Tyrkiet

Det andet store bombeattentat i Tyrkiet på fem dage kom i sidste uge, da to kraftige bomber raserede det britiske konsulat og hovedkvarteret for den Londonbaserede HSBC-Bank i Istanbul. Terroren dræbte den britiske generalkonsul Roger Short og mindst 26 andre. Budskabet var klart: Det var et angreb på britiske interesser, som USA's nærmeste allierede i 'krigen mod terror'.

Fem dage før blev to synagoger i Istanbul ramt af to tilsvarende eksplosioner. Også der var budskabet og udlægningen klar: Terrorister fra Al Qaeda følger i nazisternes spor. Islamiske fundamentalister er antisemitter.

Samtidig antydes det, at på en eller anden måde er alle, der vender sig mod USA's 'krig mod terror' og konkret mod Bush & Blairs ulovlige krig i Irak i realiteten – bevidst eller tilfældigt – støtter af terrorisme.

Sjældent er terroristaktioner kommet storpolitisk mere belejligt end bomberne i Tyrkiet. Bushs upopulære besøg hos sin britiske partner har været en fiasko. Bush har haft umådelig svært ved at sælge sit budskab om Irak-krigens berettigelse, om 'vestens værdier',

der gør eksport af krig og kontrarevolution legitim (ligesom 'udbredelsen af civilisationen' var slagordet for den gamle kolonialisme), eller om den uendelige terrorkrigs nødvendighed. Fra dag ét er han blevet mødt med kraftige protester fra de britiske krigsmodstandere. Et flertal i befolkningen er imod krigen i Irak.

Nu fik hans besøg en ny drejning: Leverer bomberne i Tyrkiet netop ikke bevis for, at krigen mod terror ikke bare har været berettiget, med alle dens konsekvenser, men også at den er yderst aktuel og påkrævet – at terrorismen udgør en dødelig fare for verden og menneskene?

De to fremmeste Irak-krigere blev med et par tvillingebrag forvandlet fra krigsforbrydere og aggressorer til verdenssamfundets handlekraftige beskyttere!

Det var det egentlige budskab fra terrorbomberne i Tyrkiet – et land, som langt fra er ukendt med terrorisme. Militærkuppet den 12. september 1980, der førte til, at en fascistisk junta under general Kenan Evran greb magten, skete netop under påskud af at redde Tyrkiet fra ekstremisme og terror. I

sommer voksede frygten for et nyt militærkup som følge af den nuværende islamiske Erdogan-regerings afvisning af at støtte Irak-krigen og senere besættelsen med soldater. Under stærkt pres ændrede Erdogan-regeringen sin position, men har på det seneste atter afvist at sende tyrkiske soldater til Irak.

Provokatorisk højreorienteret terror – schalburgtage – har i årtier været en del af tyrkisk politik.

Der kan gættes længe på, hvem der er de tyrkiske terrorhandlernes egentlige bagmænd. Tyrkiske militær- og efterretningsorganer, Mossad, CIA, MI6 og spøgelsesorganisationen Al Qaeda (hvis chef Osama bin Ladens historiske forbindelse med CIA og USA er veldokumenterede) er alle gode bud. Det er heller ikke så vigtigt: Det egentlige indhold af en given handling ligger i dens konsekvenser.

De kontrarevolutionære bomber i Tyrkiet tjener til at styrke eksporten af kontrarevolution, den kontrarevolutionære trekant Bush-Blair-Sharon og den kontrarevolutionære 'krig mod terror'.

Schalburgtage, rigsdagsbrande og maskeret terror er ikke bare noget, som hører en fjern fortid til.

Magtspillet om Georgien

Georgien er en central brik i spillet om Kaukasus. Den proamerikanske præsident Edouard Sjevardnadse er blevet afsat ved et amerikansk-støttet kup – og vejen er banet for et nyt hold endnu mere pålidelige proamerikanske politikere. Samtidig skærpes modsætningerne mellem Rusland og USA. Situationen er alt andet end afklaret eller stabil.

Bemærk: Tjetjenien, Ossetien m.fl. ikke angivet på dette oversigtskort

Demonstranter anført af Michael Saakasjvili, lederen af det stærkt højreorienterede oppositionsparti Den Nationale Bevægelse besatte forrige lørdag parlamentet i hovedstaden Tbilisi, der var samlet til dets første session efter det omtvistede parlamentsvalg den 2. november. En oppositionspolitikker udråbte sig som fungerende præsident. Præsident Sjevardnadse erklærede landet i undtagelsestilstand, men en dag senere, efter russisk og amerikansk pres, underskrev han sin fratrædelsesbegæring.

Oppositionen beskyldte præsident Edouard Sjevardnadse – provestlig 'socialdemokrat' og udenrigsminister i den sidste sovjetiske regering under Gorbatsjov – for valgsvindel, kraftigt bakket op af det amerikanske udenrigsministerium.

Det varede ikke mange timer fra Sjevardnadses afgang, før både USA og EU erklærede deres støtte til de ny herskere i Georgien.

Sjevardnadses valgblok For Det Ny Georgien blev ved det omstridte valg det største parti (med 21,4 pct. af stemmerne) og ville forsætte ved regeringsmagten sammen med Asian Abasjides Demokratiske Bevægelse, der med 18,9 pct. af stemmerne blev det næststørste parti. Saakasjvilis Nationale Bevægelse fik ifølge det officielle valgresultat 18,8 pct. og blev tredjestørste parti. Hans vigtigste allierede Demokraterne fik 8,8 pct. af stemmerne.

"Fløjsrevolution": USA-kup

Begivenhederne i Georgien blev intenst fulgt i den bedste sendetid på CNN og de internationale medier. Der blev skabt et billede af en folkelig opstand, en fredelig 'revolution'. Når de imperialistiske medier taler om 'revolution', som ved Murens fald, eller da Milosevic blev tvunget væk, eller under de to mislykkede kupforsøg mod Hugo Chávez i Venezuela, er der grund til at være på vagt.

'Revolutionen' i Georgien var alt andet end en revolution.

Siden valget krævede oppositionen Sjevardnadses afgang. Sjevardnadse indrømmede, at der var visse uregelmæssigheder ved valget – uden at acceptere beskyldningen for valgsvindel – og lagde op til, at det nyvalgte parlament skulle fungere i 45 dage, indtil nye valg kunne finde sted. Samtidig skulle den påståede valgsvindel undersøges.

Da Saakasjvilis demonstranter sidste lørdag brød ind i parlamentet, afbrød de Sjevardnadses åbningstale og tvang ham til at forlade det. Den tidligere parlamentsformand Nino Burdsjanadse, som tilhører oppositionen, udråbte sig selv som fungerende præsident.

Sjevardnadse beordrede landet i undtagelsestilstand. Hans kontor udsendte

en erklæring, som betegnede begivenhederne som 'et væbnet kup'. Demonstranterne fik en frist på 48 timer til at ophæve besættelsen af parlamentet.

Da Sjevardnadse forlod parlamentet, erklærede han fra sin bil til pressen:

- Jeg vil ikke gå af. Jeg vil gå af, når min præsidentperiode udløber; i overensstemmelse med forfatningen.

Sjevardnadse blev i 1992 leder af Georgiens Sikkerhedsråd og første gang valgt som præsident i 1995. Han har overlevet to attentatforsøg, i '95 og '98. Han beskylder kupfolkene for at ville slå ham ihjel.

Den amerikansk-uddannede jurist Michael Saakasjvili, som er USA's ny satsning i Georgien, betegnede kupet som 'en fløjsrevolution'. Oppositionens taktik med at indkalde støtter fra hele landet til en besættelse af parlamentet var en gentagelse af stormen på parlamentet i Beograd, da Milosevic blev afsat, og inspireret af den kontrarevolutionære masseopstands-teknik fra begivenhederne i Østeuropa omkring Murens fald.

Den lykkedes. Sidste søndag underskrev Sjevardnadse sin afskedsbegæring, efter at den russiske udenrigsminister Igor Ivanov var blevet hasteudsendt for at 'mægle'. Han førte søndag samtaler med både oppositionen og

Sjevardnadse. Nino Burdsjanadse blev formelt 'fungerende præsident'. Vejen var banet for Michael Saakasjvili og hans koalition, som nu med sine amerikanske rådgivere skal vælges som præsident ved et nyt præsidentvalg.

Magtspillet om Georgien

Sjevardnadse er igennem mange år blevet støttet af vestmagterne og har ført en provestlig politik. Georgien har søgt om optagelse i NATO. Han har samtidig balanceret i forhold til Rusland. Nu ser det ud til, at USA vil have en mere rabiast kraft ved roret.

USA har omkring 100 officerer udstationeret i Georgien. De siges at træne georgiske styrker i 'antiterror-taktik'.

Rusland har også væbnede styrker på flere baser i Georgien, som er forblevet der efter Sovjetunionens opløsning.

De dramatiske begivenheder bærer vidnesbyrd om et storpolitisk opgør og vil have store konsekvenser for hele regionen. Georgien med knap fem millioner indbyggere er strategisk placeret ved Sortehavet syd for Rusland og nord for Tyrkiet. Det grænser også op til Armenien, Aserbajdsjan og Tjetjenien.

Fra stormen på parlamentet

En vigtig olierørledning, der skal sende olie fra Det Kaspiske Hav til Tyrkiet, skal være klar i 2005.

Georgien hørte til blandt de mest velstående Sovjetrepublikker, med en relativt avanceret industri og en veluddannet befolkning. De 12 år efter Sovjetunionens opløsning har været én lang nedtur. Nu er det blandt de fattigste lande i det tidligere Sovjet, med en dagløn på omkring 1 dollar. Pensionister må leve for en fjerdedel. Arbejdsløsheden er enorm, over 50 pct.

Det lykkedes Sjevardnadse at holde Georgien sammen. Hans provestlige orientering skulle åbne for amerikanske og vesteuropæiske investeringer. Han har været en fast støtte til den ameri-

kanske aggression mod Irak.

Men hans vestlige venner har 'tabt tålmodigheden': De ønskede markedsøkonomiske reformer er ikke blevet gennemført hurtigt nok. Kriminalitet og korruption gør investeringer usikre. Der er forekommet kidnappinger af vesterlændinge. Staten er på randen af bankerot, og Georgien har siden i år ikke betalt tilbage på sin enorme udlandsgæld. USA stoppede tidligere på året økonomisk bistand til Tbilisi.

Landet har siden Sovjetunionens opløsning gennemlevet en lang periode med borgerkrig, uro og social protest – og konstant, mere eller mindre skjult, indblanding.

Olie – igen, igen

Det handler – igen, igen – om olie. Om oliemonopolers og imperialistmagters opdeling af territorier. The Big Game. The New Big Game.

I en bemærkelsesværdig artikel i det svenske Aftonbladet skriver Sture Olson lige ud: Tiden er løbet ud for Sjevardnadse. USA har brug for pålidelige lakajer.

“De seneste ti år har USA givet mere økonomisk hjælp til Georgien, regnet pr. capita, end til noget andet land bortset fra Israel. Bistanden handler næppe i første række om at etablere demokrati, det handler om olie- og gasledning, som er påbegyndt fra Baku i Aserbajdsjan via Tbilisi i Georgien til Cayhan i Tyrkiet. Det handler om amerikansk kontrol af Georgiens olieressourcer, Georgiens medlemskab af Nato og amerikanske troppers adgang til Pankisi-dalen, hvor man siges at bekæmpe terrorister.

USA's ambassadør i Georgien, Richard Miles, menes for et par år siden at være begyndt at bane vej for unge oppositionelle georgiske politikere. Miles har været udstationeret i Aserbajdsjan og har medvirket til at sikre USA's olieinteresser der.

Han arbejdede i Beograd og støttede oppositionen, som til slut styrtede Milosevic på samme måde, som det nu forekommer ved Sjevardnadses fald. Han har en kort tid været aktiv i Bulgarien og banet vej for landets Nato-medlemskab.

Med USA's indblanding i det geopolitiske spil er Sjevardnadses dage ved magten talte.”

Det handler om olie

Den store olierørledning til 2 mia. dollars, som skal bringe kaspisk olie til Tyrkiet gennem Georgien, spiller en hovedrolle i magtspillet om Georgien.

Den næsten 1800 km lange ledning løber fra Baku- i Adzerbadjan over Tbilisi, Georgien til den tyrkiske havneby Ceyhan og skal åbne i 2005. Den anses for et muligt centralt strategisk alternativ for Vesten til olie fra Mellemøsten. Samtidig udgør den amerikanskstøttede rørledning en konkurrent til den russiske fra Baku til Novorossisk.

Hovedaktionæren er BP. Ifølge vestlige medier var den første handling fra den fungerende præsident Nino Burdzhnadsze efter kuppet at ringe til BP og forsikre, at rørledningen var ok.

Sjevardnadzes store fejltagelse var ifølge den indsigtfulde canadiske journalist Eric Margolis, at han i de sidste måneder har udstedt nye oliebo-

ringstilladelser og tilladelser til nye rørledninger til russiske firmaer.

Efter kuppet taler forskellige medier om, at Rusland planlægger at bruge sabotører, forklådt som miljøaktivister, til at sabotere BP-ledningen.

Det antages, at det georgiske kup vil inspirere tilsvarende bevægelser i en række konfliktramte nabolande – dvs USA fortsætter med at befæste sine nye positioner i regionen.

Sjevardnadse selv har i et TV-interview beskyldt den amerikanske milliardær George Soros for at have finansieret hans fald.

Georgien kan meget vel blive centrum for en endog meget varm konflikt mellem USA og Rusland. Og situationen Georgien selv er meget anspændt.

Efter blodig krig løsrev Abkhazien og Ossetien sig fra Georgien. Der er I dag russiske tropper bade der og i den muslimske enclave Azharia.

KPiD i kamp for irakiske quislinge

Af Michael Jensen

Kan det overhovedet lade sig gøre at diskutere dagens Irak uden at komme ind på den omsiggribende og forstærkede modstandskamp mod den amerikanske ledede besættelse? Ja, det kan det faktisk, hvis man hedder Jørgen Madsen og er redaktør på Kommunist, organ for Kommunistisk Parti i Danmark (KPiD).

I Kommunist, nr. 11, november 2003, interviewes under overskriften "Irakiske kommunister i kamp for demokrati" (1) to medlemmer af Iraks Kommunistiske Parti (ICP), Murtada Abd-Al Hamid fra ICP's centralkomité og den herboende Latif Al-Mashadani, som nogen måske kender fra fredsbevægelsen i Danmark.

Lidt baggrundsinformation.

ICP, hvis politiske linje og historie jeg i to længere artikler har beskæftiget mig med (2), er historisk set et prosovjetisk parti med langvarige broderpartiforbindelser til såvel KPiD som Danmarks Kommunistiske Parti (DKP). Efter besættelsen af Irak har ICP skabt en del forundring og skepsis blandt verdens progressive kræfter, især de erklærede kommunistiske, ved åbenbart at have gjort sig fortjent til at få sin formand, Hamid Mousa, udpeget af selvste USA til det Regerende Råd på 25 medlemmer, som amerikanerne nedsatte den 13. juli, og som naturligt nok er propfyldt med folk med langvarige og velkendte forbindelser til USA (3).

Så for at "forklare sig" over for såvel skeptiske venstrefløjspartier som eksilirakere i Europa har ICP sendt ledende folk rundt omkring, bl.a. til Danmark. Deres opgave er at forsøge at vinde international opbakning og støtte til ICP's forræderiske samarbejdspolitik på hjemmefronten. Og i en helt misforstået og direkte antikommunistisk form for international solidaritet har KPiD gladelig stillet sin avis, Kommunist, til rådighed for dette "ædle" formål.

Miskmask af faktuelle fejl, fordrejninger, fortielser og løgn

Interviewet indledes med at slå fast, at "efter 35 års Saddam Hussein-styre ...", hvilket så må betyde, at ICP tilsy-

neladende mener, at partiets regeringsdeltagelse i Den Nationale Progressive Front sammen med Baath-partiet i perioden 1973-79 *også* var Saddam Hussein-styre (Saddam Hussein blev i øvrigt først Iraks præsident i 1979), eller at de to ICP-folk bevidst fortrænger *enhver* forbindelse til Baath-partiet. Det er helt sikkert det sidste, der er tilfældet, men også bare én af flere sider af ICP's ufattelige virke: Selv kendsgerninger benægtes konsekvent, hvis de ikke stemmer overens med partiets øjeblikkelige profil eller passer ind i dets perverterede univers, et univers, som man kan få et indblik i ved at læse artiklen "Iraks Kommunistiske Parti – i seng med fjenden", som jeg skrev blot 10 dage før angrebet på Irak (4).

Senere i interviewet hedder det om det irakiske samfunds forfald, at det er "resultatet af 35 års diktatur". Bortset fra at ICP ifølge partiets to repræsentanter åbenbart *selv* må have været en del af diktaturet, fordi partiet som før nævnt var en del af Iraks regering fra 1973 til 1979, så udmærker denne delvise beskrivelse af Irak i dag sig ved, at de næsten 13 år lange økonomiske FN-sanktioner (1990-2003), som USA og Storbritannien hele vejen igennem nægtede at ophæve, så længe Saddam Hussein var ved magten, er pist væk fra de to ICP-medlemmers erindring, sanktioner, som kostede over to mio. uskyl-dige irakere livet og virkelig forkrøblede Irak på alle områder, politisk, økonomisk, kulturelt og menneskeligt.

Nej, man skal sandelig ikke stille sine amerikanske herrer i dårligt lys ved at fortælle sandheden om deres kriminelle folkemord i Irak, et bevidst og kynisk masse-mord, der i omfang langt overgår de "tusindvis af irakere, (der, MJ) er blevet henrettet, begravet levende eller helt forsvundet", som de to ICP-medlemmer fremhæver som Saddam Husseins forbrydelser, men som de på grund af deres yderst selektive hukommelse "glemmer" at nævne USA's rolle i. Så lad mig derfor minde ICP og Kommunist om, at USA med sin støtte til Saddam Husseins styre hele vejen op gennem 1980'erne stod fuldstændigt bag Saddam Hussein i alle hans forbrydelser. Men i Kommu-

nist fejles væsentlige informationer og pointer ind under gulvtæppet.

Vedrørende det Regerende Råd beretter interviewet om de formelle mål med rådet, mens de reelle – at sikre den angloamerikanske aggressionskrig og efterfølgende besættelse en form for legitimitet, "et irakisk ansigt", og at konsolidere den amerikanske imperialismes interesser i Irak – ikke nævnes med ét eneste ord. Grunden til dette er selvfølgelig, at det ikke just gavner KPiD's hovedformål med interviewet, nemlig ved at sprede ICP's holdninger at støtte sit irakiske broderparti og dets "kamp for demokrati" i Irak, en "kamp", der altså foregår hånd i hånd med en vaskeægte "demokrat", den amerikanske Hitler, George W. Bush. Stakkels læsere af Kommunist, der tror, de læser en kommunistisk avis!

Det nærmeste, man kommer det Regerende Råds egentlige indhold, er, når Jørgen Madsen skriver, at hans to irakiske kammerater kender "risikoen for, at de (ICP, MJ) kom til at sidde som en slags gidsler eller quislinge i regeringsrådet". "Risiko for", hr. redaktør?! ICP's ledere *er* quislinge. ICP er altså blevet udpeget af USA, hvilket er et krystalklart udtryk for, at der ikke er noget som helst i ICP's politik, som grundlæggende set går imod USA's imperialistiske interesser i Irak, for ellers ville ICP aldrig være blevet udpeget af supermagten, men derimod for-søgt kvast i den fascistiske terror, som besættelsesmagten udfører mod modstandsbevægelsen og civilbefolkningen under paroler som "stabilisering af landet", "kamp mod terrorisme" osv., en terror, som ICP med sin deltagelse i det Regerende Råd bakker 100 procent op.

Selvom ICP altså har prostitueret sig selv til USA, forhindrer det dog ikke Latif Al-Mashadani i at puste sig gevaldigt op, når Kommunist læsere skal overbevises om ICP's "fortræffelighe-der". I et akut anfald af storhedsvanvid erklærer han: "Dem, der kender situationen i Irak, vil vide, at trods 35 års illegalitet, forfølgelser og terror, så er Iraks Kommunistiske Parti den absolut stærkeste politiske kraft i dagens Irak."

Så blev vi så "kloge". ICP, der siden

1978-79, hvor Baath-partiet tog det endelige opgør med ICP og etablerede sit magtmonopol i Irak, er altså nu lige pludselig ”den absolut stærkeste politiske kraft i dagens Irak”.

Hvad med modstandsbevægelsen, der altså ikke omfatter ICP, men ”over 40 forskellige modstandsorganisationer” (5) som politisk kraft? Eller hvad med de omkring 1,5 mio. medlemmer af Baath-partiet og hele dets statsapparat som hær, efterretningstjeneste og sikkerhedsstyrker? Og er grupper, der dagligt gennemfører 30-35 angreb på besættelsesstyrkerne og uafbrudt tilføjer dem nye tab, ikke en betydeligt stærkere politisk kraft end ICP, hvis formand, Hamid Mousa, ligesom de øvrige medlemmer af det såkaldte regeringsråd, lader sig beskytte af amerikanske bodyguards for bare at holde sig i live?

Men hvilken politisk kraft er ICP dog ikke! Et ”kommunistisk” parti, som beviseligt har fået stemplet ”godkendt” af verdens største og mest blodtørstige imperialistmagt!

Som en slags ”argumentation” for ICP’s deltagelse i det ”irakiske” regeringsråd misbruges sågar det irakiske folk. Ifølge de to herrer fra ICP: ”Det irakiske folk ville ikke kunne forstå, hvis vi sad med hænderne i skødet og ikke udnyttede enhver mulighed for indflydelse på den politiske proces.”

Det lyder meget lig de folk, der i Danmark på latterligste vis argumenterer for stadig større dansk integration i det imperialistiske, antifolkelige EU, for at det danske folk skal få mere indflydelse på EU!

Men ”heldigvis” forsikrer de to ICP-folk senere, at de skam ”ikke har tillid til amerikanske påståede intentioner om et ’frit Irak’”. Men hvorfor de så alligevel er blevet udpeget af USA og har accepteret at gå ind i amerikanernes marionetstyre, får Kommunistis læsere ikke at vide.

Og det er sandt for dyden heller ikke meget, som de to irakere fra ”den absolut stærkeste politiske kraft i dagens Irak” fortæller om det Regerende Råds resultater – og med god grund. Der er selvfølgelig ikke en hulens masse at prale af med en arbejdsløshed på ca. 70 procent, et totalt smadret statsapparat, en stadig mere utilfreds civilbefolkning og voksende modstandskamp.

Men Kommunistis to irakiske

”eksperter” fortæller dog, at USA’s omfattende privatiseringsprogram for Irak ikke vinder gehør i ”rådet”. Modstand mod privatisering i ”rådet”?! Det Regerende Råd – med ICP – har altså selv godkendt USA’s omfattende privatiseringsprogram i form af den særdeles liberale lov om udenlandske investeringer, som offentliggjordes den 19. september, og som omfatter fuldstændig privatisering af alle irakiske statsvirksomheder, undtagen olie- og mineralindustrien, giver udenlandske investorer ret til frit at trække profit, renter og aktieudbytte ud af Irak, indfører en selskabsskat på højst 15 procent fra 1. januar 2004 m.m. (6). KPID’s irakiske kammerater snakker om modstand mod USA’s omfattende privatisering af Irak, mens de er med i og ansvarlig for hele privatiseringsprocessen. Sikke kammerater!

Endvidere oplyser Kommunist, at ICP ”betragter det som den vigtigste opgave at stabilisere landet og skabe sikkerhed og tryghed, genopbygge landet, organisere det nødvendige liv med madforsyninger, vand og elektricitet m.v.”. Det er nøjagtigt de samme toner, der høres fra Washington, London og København, og ”at stabilisere landet og skabe sikkerhed og tryghed” skal simpelthen blot oversættes med, at ICP støtter nedkæmpelsen af den fuldt ud legitime irakiske modstandskamp. Men det er selvfølgelig svært at skrive sådan i en erklæret kommunistisk avis. Så klog er Kommunistis redaktør dog alligevel.

Og til sidst i interviewet skal det ”kommunistiske” image så lige stives af, idet ICP ifølge de to interviewede forbereder illegalitet, altså underforstået, at det kunne tænkes, at den opposition til USA, som ICP selv hævder at udgøre, og det på trods af partiets åbenlyse kollaboratørvirksomhed, en dag kunne medføre, at partiet ville blive forbudt af USA. Det lyder meget sandsynligt for folk, der intet kender til ICP, dets politik og hede romance med USA, men blot ser på de ydre former som f.eks. ”kommunistiske” i partiets

navn og hammer og segl på forsiden af partiets avis Tariq Al-Shab (Folkets Vej). Men ærligt talt: Hvis det nuværende ICP, som sidder pænt på skødet af den amerikanske konge af Irak, Paul Bremer, og inviteres til ”gode socialdemokratiske” konferencer (7), hvor det i øvrigt også rettelig hører hjemme, en dag bliver forbudt i Irak, så bliver det ikke af USA, men af en national irakisk regering, der er kommet til magten og har sat sig for at udrydde alle quislinge og udenlandske agenter.

Usandheder kan fortælle sandheder

Man kan spørge sig selv om, hvad man overhovedet kan bruge et interview som det ovenfor kommenterede til. Ja, hvis man er ude efter en større forståelse for situationen i Irak, så er man i hvert fald faret godt og grundigt vild. For interviewet er – som jeg ovenfor har forsøgt at vise – et regulært mismask af faktuelle fejl, fordrejninger, fortielser og direkte løgn. Eller med andre ord: En kontrarevolutionær suppe kogt af to irakiske quislinge og serveret af en dansk revisionist.

Men hvor interviewet, der egentlig burde have heddet ”KPID i kamp for irakiske quislinge”, ikke kan bruges til at blive klogere med hensyn til situationen i Irak, så fortæller det til gengæld en hel del om det erklæret kommunistiske KPID.

For det første stiller KPID sin ”kommunistiske” avis til rådighed for irakiske kollaboratører og bidrager dermed til at sprede ICP’s ikke bare reaktionære, men også direkte løgnagtige budskab blandt progressivt indstillede mennesker her i Danmark. KPID støtter med denne handling objektivt den amerikanske imperialisme i Irak, og hvordan det kan være en erklæret kommunistisk presses opgave, skal man vist være redaktør på Kommunist for at forstå.

For det andet betegner Jørgen Madsen, der også er medlem af KPID’s landsledelse (8), tilmed disse irakiske kollaboratører som kommunister, hvilket hos alle, der desværre tror, at KPID er et kommunistisk parti, burde så alvorlig tvivl om dette partis reelle indhold og dømmekraft i forhold til politiske begivenheder.

Og for det tredje – her hvor bryl-

lupsklokkerne ringer mellem KPId og Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister (DKP/ML) – er KPId's utvetydige støtte til et socialdemokratisk, kollaborerende ICP i Irak og DKP/ML's betegnelse af KPId som et kommunistisk parti nok en bekræftelse af, hvad fællespartiet KPId-DKP/ML vil være, når de to "kommunistiske" partier en dag – med DKP som brudepige og ICP som bryllupsgæst – går op ad kirkegulvet sammen: et falsk kommunistisk parti, et revisionistisk parti iklædt kommunismens farver.

Så selv et interview, der er gennemsyret af usandheder, kan altså alligevel fortælle nogle vigtige sandheder.

Noter:

1. MADSEN, JØRGEN: Irakiske kommunister i kamp for demokrati, *Kommunist*, nr. 11, nov. 2003

2. JENSEN, MICHAEL: Iraks Kommunistiske Parti – i seng med fjenden, *Ny Morgen*, 10. mar. 2003. JENSEN, MICHAEL: Om Iraks Kommunistiske Partis landsforræderi og totale bankerot, *Ny Morgen*, 5. okt. 2003. Se www.nymorgen.dk

3. US DEPARTMENT OF STATE: Presidential Determination No. 2003-06, 9. dec. 2002. Iraqi Liberation Act, hvis formål var at yde støtte til den proamerikanske irakiske opposition, blev underskrevet af Bill Clinton i 1998. Med undtagelse af Bevægelsen for Konstitutionelt Monarki har alle de øvrige partier under Iraqi Liberation Act fået plads i det Regerende Råd, som USA nedsatte den 13. juli 2003.

4. JENSEN, MICHAEL: Iraks Kommunistiske Parti – i seng med fjenden, *Ny Morgen*, 10. marts 2003 www.nymorgen.dk

5. ARNOVE, ANTHONY: Occupation fuels the resistance, Interview with Tariq Ali, *Socialist Worker (USA)*, nr. 473, 24. oktober 2003 www.socialistworker.org

6. COALITION PROVISIONAL AUTHORITY: Coalition Provisional Authority Order Number 39, Foreign Investment, 19. september 2003 www.cpa-iraq.org/regulations/20030921_CPAORD39.pdf

7. SOCIALIST INTERNATIONAL: Socialist International Conference, Building Democracy in Iraq – Working for Peace in the Middle East, Rome, 18-19 July 2003, List of participants www.socialistinternational.org. Det danske medlem af Socialistisk Internationale er Socialdemokraterne www.socialdemokraterne.dk.

8. KPId's landsledelse efter 6. kongres, den 16.-18. maj 2003 www.kpid.dk

Ungdommen på gaden

Ungdommen har ikke ligget på den lade side i år. Vi har været en væsentlig del af antikrigsmodstanden, der deltog i de kæmpemæssige protester i februar og marts i år. Vi var da også de første der var ude og markere krigsmodstanden den 20. marts. Allerede tidligt om morgenen var de unge på gaden med bannere, løbesedler og hurtigt fik forskellige skoler og uddannelsessteder samlet sig til store demonstrationer. Især København var den 20. marts og de efterfølgende dage ramt af massive protester fra unge krigsmodstandere – tusinder af unge løb rundt i gaderne, først til Folketinget for at vise foragt over den danske krigsdeltagelse, så til Mærsk, for at udtrykke foragt overfor dødens købmænd og selvfølgelig også til den amerikanske ambassade, hadets ambassade, krigsmagernes ypperste højborg. I de måneder og i de dage i februar og marts var gaderne de unges..

Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund DKU var faktisk de første der demonstrerede mod Mærsk. Allerede i september 2002 markerede DKU i samarbejde med en række andre ungdomsorganisationer, at Mærsk var et af de danske firmaer, der havde mest at vinde ved en kommende krig i Irak. Vi forsøgte så tidligt som muligt at vise den øvrige antikrigsbevægelse, at ikke kun USA var fjenden, men også de store danske virksomheder, der tjener penge på andres død og lidelser.

Det stod klart at krigen i Irak kom nærmere, så vi var selvfølgelig med i organiseringen af den store demonstration i Oktober måned, optakten til de senere kæmpemæssige demonstrationer i februar og marts 2003.

Indimellem har DKU'ere også deltaget i forskellige aktioner, der har fået mere eller mindre opmærksomhed. Kvindernes Internationale kampdag, 8. marts brugte vi til en antikrigsmarkering på Odense banegård og i København lavede vi et offentligt debatarangement, hvor vi fokuserede på palæstinensiske kvinders rettigheder.

Men den største mediebevågenhed var nok den aktion, som DKU'eren Lars Grenaa deltog i sammen med

Rune Eltard, hvor den danske stats og uderigsminister fik rød maling sprøjtet på tøjet. En aktion, der faldt samtidigt med at Danmark erklærede sig villig til at støtte en krig i Irak. For aktionen fik de to aktivister to og en halv måneds varetægtsfængsel – altså uden dom. DKU ledte an i protesterne mod den politiske fængsling. Vi kæmper stadigvæk for at sikre den bredest mulige støtte til de to aktivister, der viste verden, at den almindelige dansker ikke støtter den uretfærdige krig i Irak. Ved folketingets åbning sendte DKU også en rød hilsen til nogle af krigspolitikkerne.

De unge kæmper stadigvæk og DKU er med. I efteråret har en række uddannelsesorganisationer kæmpet mod højreregeringens nedskæringer. Folkeskoleelever, gymnasieelever og senest har elever på handelsskoler og tekniske skoler været i kamp for deres rettigheder.

Den 11. december 2003 demonstrerer tusinder af elever fra de tekniske skoler således for at bevare skolepraktikordningerne. De er nemlig blevet lovet at kunne gennemføre en uddannelse, men snart står de uden læreplads og uden alternativ.

2004 bliver også et travlt år. Kampen mod supermagtsdrømmende EU, mod krig og mod de stadige nedskæringer for ungdommen står i centrum. Kampen mod den nye unionsforfatning, der en gang for alle vil gøre Danmark til en delstat i den store EU-stat. Sammen med kampen for vores sociale rettigheder: uddannelse, bolig, retten til fred osv. vil kampen mod EU blive den vigtigste prioritet for ungdommen i 2004. Og DKU er selvfølgelig med i forreste led når kampene skal kæmpes.

Aids: Det stille folkemord

På denne internationale aids-dag den 1. december fra står det igen klart, at denne verdens rige lande ikke tager aids-epidemien alvorligt. Mere end 40 millioner mennesker har ikke adgang til livsforlængende medicin pga. en årelang forhalingsstrategi fra såvel medicinindustri, EU-landene som fra USA's side.

Samtidig har FN's globale fond til bekæmpelse af aids, TB og malaria ikke opnået den støtte, som fondens formål og arbejde berettiger til. Tværtimod har Danmark skåret i sit bidrag med den begrundelse, at Fonden yder støtte til behandling. At fravælge medicinsk behandling med livsforlængende medicin betyder, at Danida smider gode penge efter dårlige. Det samlede bistandsarbejde i Afrika bliver en ørkesløs vandring og kan i værste fald være spild af penge, når de personer og projekter, man støtter, langsomt, men sikkert vil dø pga. aids. Det afrikanske kontinent er politisk, økonomisk og socialt ved at gå i opløsning pga. aids. Den arbejdsaktive del af befolkningen i Afrika er hårdest ramt, og allerede nu er millioner af børn blevet forældreløse.

De rige landes, og dermed også Danmarks aids strategier er i bedste fald kortsigtet og medvirkende til at millioner af mennesker ikke har et håb. I værste fald er det forbryderisk og medvirke til, at det stille folkemord forsætter.

I dag er der klar dokumentation for, at behandling af aids syge med livsforlængende medicin kan betale sig. Fx betyder det, at Brasilien sparer penge på de offentlige sundhedsbudgetter ved at tilbyde gratis medicin til landets aids-syge. Når de syge ikke dør, fylder de ikke længere op på landets hospitaler, sygefraværet falder, og de forældreløse børn belaster hverken staten eller familierne mere. Samtidig er tabet af uddannelse og viden mindre.

Morten Nielsen, formand for Sydafrika Kontakt udtaler:

- Rapport efter rapport og konference efter konference har klart dokumenteret aids-krisens omfang. Ekspertene har peget på, hvilke områder der skal sættes ind på. Når den danske regering fortsat sidder dette overhørigt, betyder det efter Sydafrika Kontakts opfattelse, at den danske regering ved sin passivitet er meddelagtig i folkemord.

Hvis man vil have mest for pengene, er der penge at spare på behandling af aids-syge i ulandene. Beløbet, som er brugt i krigen mod terror, kunne bruges langt mere effektivt og redde langt flere menneskeliv, hvis de blev brugt på at styrke de fattigste landes sundhedssystemer

Sydafrika Kontakt

Bugtalerens dukke

- der lignede sin herre i alt -stil,
tøj, tale og væremåde, -
var forsvundet. Uden denne
kunne intet show gennemføres.

Man fandt den til slut, gemt i en krog
i et gammelt kosteskab, -
noget slidt og godt medtaget.
Llige meget: Bugtaleren Blair var
glad og tilfreds
over genforeningen med sin dukke,
A.F. Rasmussen.

Mjølnerparken: Protest mod Socialcenter Nørrebro

Beboerne i Mjølnerparken i København protesterer nu mod den dårlige behandling, de og mange andre i årevis har fået fra socialcenter Nørrebro. Den konkrete anledning til underskriftsamlingen er truslen om at fratage Hassan Al-Shami kontanthjælpen, fordi han ikke kan deltage i arbejdsprøvning. HAS er torturoffer med de følger-virkninger, der kaldes posttraumatisk belastningsreaktion, samt andre fysiske eftervirkninger.

Den 15. november 2000 afgjorde den sociale ankestyrelse ellers i to tilsvarende sager, at ansøger opfyldte betingelserne for mellemste førtidspension.

Socialcenterets behandling baserer sig på udtalelser fra lægekonsulent Jens Bang, hvorefter HAS har "skånebehov over for det helt tunge skulderbelastende arbejde, herudover burde kl. kunne påtage sig lidt af hvert", hvilket er totalt i modstrid med udtalelserne fra Revacenteret, som ifølge lægekonsulenten er taget med i betragtning.

ÅBENT BREV FRA BEBØERNE I MJØLNERPARKEN

Vi undertegnede beboere i Mjølnerparken rejser hermed en klage mod Lokalcenter Nørrebro over den elendige behandling, som vi bliver udsat for.

Mange familier får stoppet deres kontanthjælp uden varsel.

Mange tvinges til hårdt arbejde/aktivering til trods for dårligt helbred, psykiske problemer og handicap.

Sagsbehandlerne sætter utrolig svære betingelser for familierne, bl.a. ved nedsættelse af støtte, der især vedrører børnene.

Mange tvinges ud i job/aktivering, uden at man har sikret danskundervisning og viden om rettigheder og pligter på arbejdsmarkedet. De har været overset af systemet i mere end 15 år.

Ældre beboere, som har været negligeret af centeret i årevis, bliver nu

NB

En bunke deprimerende nyheder

Nogle dage er værre end andre. Nogle dage har jeg måske fået de negative briller på fra starten. I hvert fald lagde jeg Politiken fra mig med et dybt suk. Det var, lissom om det verdensbillede, jeg så, var helt uden formildende omstændigheder.

Læsningen forløb nogenlunde sådan her: Hovedoverskrifter på forsiden. I midten et sørgmodigt abeøj med overskriften **Aberne taber** og historien om, at to FN-organisationer advarer om, at vi taber kampen for fire typer menneskeabers overlevelse i løbet af 50 år. *Jeg tænkte på monopolerne, der stjæler jordens ressourcer og ødelægger den natur, vi alle skal leve i og af.* Ovenover stod der noget om Fogh, der vil have EU til at holde igen med nye traktater. *Endnu en måde at undgå demokrati, er min tanke.*

Blandt de mindre forsidenyheder faldt mit øje på **Kulturminister skuffet over SKY Radio** – radioen er ikke, hvad jeg forventede, udtaler han. *Igen en dumpekarakter til Brians intelligensprøve, er min reaktion.* Under overskriften **Politi i oprør over nyt forslag** gemmer sig historien om, hvorledes politiet bliver sat til at overtage en del af det arbejde, den minimerede fødevarerkontrol og arbejdsmiljøkontrol tidligere tog sig af. *Altså endnu en form for effektivisering, tænker jeg.*

Sidste forsidenyhed er, at nogle soci-

alt belastede familier spekulerer i børnepasning med ringe tilsyn. Efter nytår fremsætter socialminister Henriette Kjær forslag om, at alle skal have krav på at få deres børn passet i en privat pasningsordning. *Endnu mange spildte kræfter på privatisering, kræfter, der kunne bruges til at forbedre forholdene for børnene, er min reaktion.*

Endnu har jeg ikke mistet gejsten, så jeg fortsætter til side 2 med indlandsnyheder. Hovedoverskriften er **Bilister er selv skyld i ulykker**. Antallet af motorvejsulykker er mere end fordoblet på ti år, antallet af dræbte er steget fra 23 til 51 i 2003. I 39 undersøgte ulykker begik trafikanten medvirkende fejl i samtlige, i to ud af tre spillede farten en afgørende rolle. *Jeg tænker over, hvorfor det er så vigtigt for regeringen at hæve hastighedsgrænserne? Det kan i hvert fald ikke være menneskeliv, der tæller her.* Næste historie er om barnevognen, stjålet med barn i, og senere solgt til en genbrugsforretning. *Igen en historie, der viser fattigdommen i Danmark i dag, men det er ikke det, historien handler om.*

Den tredje nyhed på side to er **Våbenfabrikant skal genetablere Hesseløse natur**. Inden 15. april næste år skal Weibel have bragt naturen tilbage i den tilstand, den var, da øen blev købt for et år siden. Desværre kan genetableringen tage meget længere tid pga. af klagegangen ved en klage til Naturklagenævnet. *"Weibel producerer radarer til brug i blandt andet kanoner, og under sloganet 'If it moves, track it with Weibel' sælger de til hæren i mere end ti lande."* *Jeg kunne godt tænke mig at vide mere om, hvad det egentlig er, der gør den ø så interessant for det firma.*

Petiithistorierne: **17 ideer om Christiania**. 1. februar får vi en bedømmelse af indkomne forslag. *Endnu et forsøg på at få fjernet Christiania, tænker jeg.* **Politiaktion mod bordeller**, hvor thailandske og afrikanske kvinder har arbejdet. *Gad vide, hvilke udsigter der er for disse kvinder? Fattigdom undersøges.* Hr. A.F. Rasmussen oplyser, at regeringen har bedt Finansministeriet iværksætte en undersøgelse, der skal sikre enighed om de mange tal, der

"flyver rundt". Det er tal fra Rådet for Socialt Udsatte, Socialforskningsinstituttet og Red Barnet, samt advarsler fra Frelsens Hær og Børnenes kontor i København, han omtaler. *Den er bare for tyk, hr. Rasmussen. Tror du virkelig, du kan fjerne virkeligheden ved at nøjes med at se på de tal, du kan lide? Du vil opdage, at fordi man er fattig, er man ikke dum. Den behandling, de fattige i Danmark får i dag, vil hævne sig i morgen.*

Jeg orker ikke at læse videre i den avis, der må findes andre mere fornuftige beskæftigelser. Så jeg sætter vaske-tøjet over.

Somme tider kan jeg godt forstå, at der er mange, der siger, at de ikke interesserer sig for politik.

GBe

sendt ud i job/aktivering uden de nødvendige danskundskaber.

Beboere, som modtager danskundervisning, fratages denne i forløbet og sendes i job/aktivering.

Ulovlig tilbageholdelse af kontanthjælp, når job/aktivering eller førtidspension ikke lykkes.

Dette brev sendes til:

Lokalcenter Nørrebro, Baldersgade 24, 2200 København N, Socialminister Henriette Kjær, Borgmester Bo Asmus Kjeldgaard, BR's FAF, FT's socialudvalg, samt pressen.

Nørrebro den 24. november 2003

Underskrevet af 220 beboere
i Mjølnerparken

OKTOBER BOGBUTIK
København
Butikken er flyttet til Amager:

Ved Sønderport 18
2300 København S
35 43 49 50

Åbningstid:
Mandag-torsdag 16-17.30
Lørdag 11-13

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdag 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06

Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00

Fagbevægelsens "Robinson"-dyst

LO, danske fagforbund og til tider de lokale fagforeninger mangler tiltrækningskraft. Når det gælder LO- og forbundstoppene, er det mere korrekt at tale om en decideret frastødningseffekt. For langt de fleste er det svært at se, hvilken berettigelse toppen af dansk fagbevægelse har, når de skal dømmes på deres handlinger, egne levevilkår og nepotisme. Mange ville – hvis de kunne – vælge at nøjes med at stå i a-kasse. Denne forsikring vil man af gode grunde nødt til at undvære i denne tid, hvor samtlige firmaer overvejer indskrænkninger og fyringer. Kommunistisk Politik har tidligere beskrevet, at hver tredje lønmodtager frygter for sit arbejde og sin indkomst. Når det gælder synet på topledernes situation, så er det straks en helt anden sag.

Leden ved dansk fagbevægelses top er større end nogensinde tidligere. Blandt de unge er forståelsen for faglig organisering nede på et foreløbigt lavpunkt. Det kan man ikke fortænke dem i. Hvis de bliver afskediget, har de kun ret til at oppebære understøttelse i et halvt år. Da Nyrup-regeringen vedtog "Ungeordningen", sad toppen af dansk fagbevægelse med armene over kors.

De sidste 10-20 år har toppen forsøgt at imødegå den stadig ringere tilslutning til fagbevægelsens rækker. Stort set samtlige forbund har omdannet sig til en serviceorganisation, hvor medlemmer tilbydes rabatorbninger til forbrugsvarebutikker, mængderabatter til underholdningsindustrien, så man eksempelvis kan komme billigere i cirkus. Lederne har begivet sig ud på et marked, hvor de konkurrerer med allehånde former for selskaber, der i forvejen er i stand til at tilbyde disse rabatter. Fagbevægelsens profil som kamporganisation forsvinder i tågerne af cirkusgøgl.

Forbundsfusioner har været et andet meget brugt middel til at sikre de store

I stedet for at organisere fagbevægelsen efter klassekampens maksimale slagkraft vælger de faglige topledere fortsat at indrette sig efter de parlamentariske principper. Der udspiller sig en egoistisk Robinson-dyst, hvor gensidige alliancer på tværs af medlemmernes interesser indgås.

Faglig kommentar

mastodonter. Ved sammenlægninger har man opnået en større koncentration af medlemmer, hvilket kunne resultere i en større faglig styrke og samtidig benyttes til en rationalisering blandt de mange ansatte. Den faglige styrke er imidlertid ikke kommet til udtryk. Tværtimod skældte forbundslederne ud på medlemmerne, da de ved urafstemning forkastede overenskomstforliget i 1998. De faglige poster er heller ikke blevet færre. Stort set alle har fundet sig en lille konsulentniche i fusionen.

Seneste skud på stammen af fusioner finder sted i det kommende år, når SiD og KAD sammenlægges med virkning fra 1. januar 2005. Det nye forbund bliver Danmarks største med 375.000 medlemmer. De to forbund tager den endelige beslutning på ekstraordinære kongresser i Odense den 27.-28. april '04. Det sker i en situation, hvor medlemstilbagegangen og a-kassernes konkurrence med nye tværfaglige a-kasser tvinger forbundene til rationalisering. Derfor diskuteres i forbindelse med

den nye fusion også en kommende struktur, hvilket vil ramme en række lokale fagforeningers eksistens og de ansatte på levebrødet. Eksempelvis skal 29 selvstændige afdelinger i det storkøbenhavnske område sammenlægges til ti. Der findes simpelthen ikke tilstrækkelig mange "hylder" at anbringe de efterladte på.

I forbindelse med strukturdiskussionen har SiD besluttet, at *medlemmet skal sættes i centrum!*

Så sandelig et godt udgangspunkt, men alle senere diskussioner og beslutninger i Hovedbestyrelsen og SiD's distrikter har taget sit udgangspunkt i, hvordan lederne bedst muligt kommer gennem skærsilden. Blandt andet er amtsgrænserne besluttet som et princip til opdeling, hvilket afspejler det nye forbunds fokusering på lobbyisme omkring lokale amtsråd.

Derved kan havnearbejdere, chauffører, søfolk med flere se frem til at blive yderligere opsplittet og/eller samlet med helt andre irrelevante faggrupper såsom teaterfolk og portører. De kan skyde en pind efter kongstanken om et transportarbejderforbund, der kunne udløse deres forenede kampkraft.

Derved kan industriens kvart million ansatte vinke farvel til et slagkraftigt industriforbund, der branchevis kunne opdeles i medicinal, tekstil, stål- og jernbranche osv.

I stedet for at organisere fagbevægelsen efter klassekampens maksimale slagkraft vælger de faglige topledere fortsat at indrette sig efter de parlamentariske principper. De få lokale valgte fagforeningsfolk, der ytrer sig mod denne retning, bliver isoleret og udstødt. I stedet udspiller der sig en egoistisk Robinsondyst, hvor gensidige alliancer på tværs af medlemmernes interesser indgås for at vinde sin egen fortsatte deltagelse på bekostning af andre. **FJ**